

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
21 OCTOBER 1932 - No. 21

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

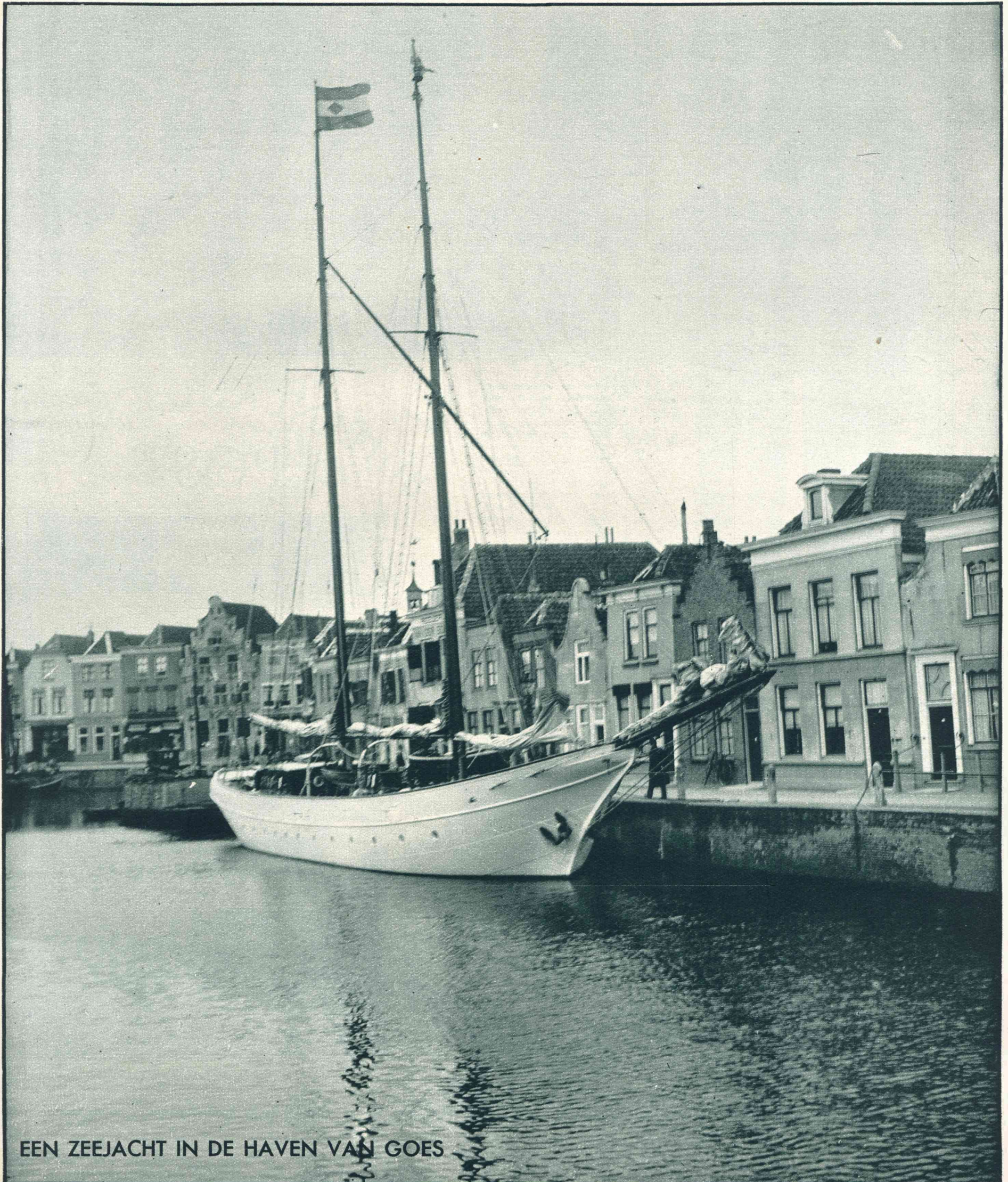
GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

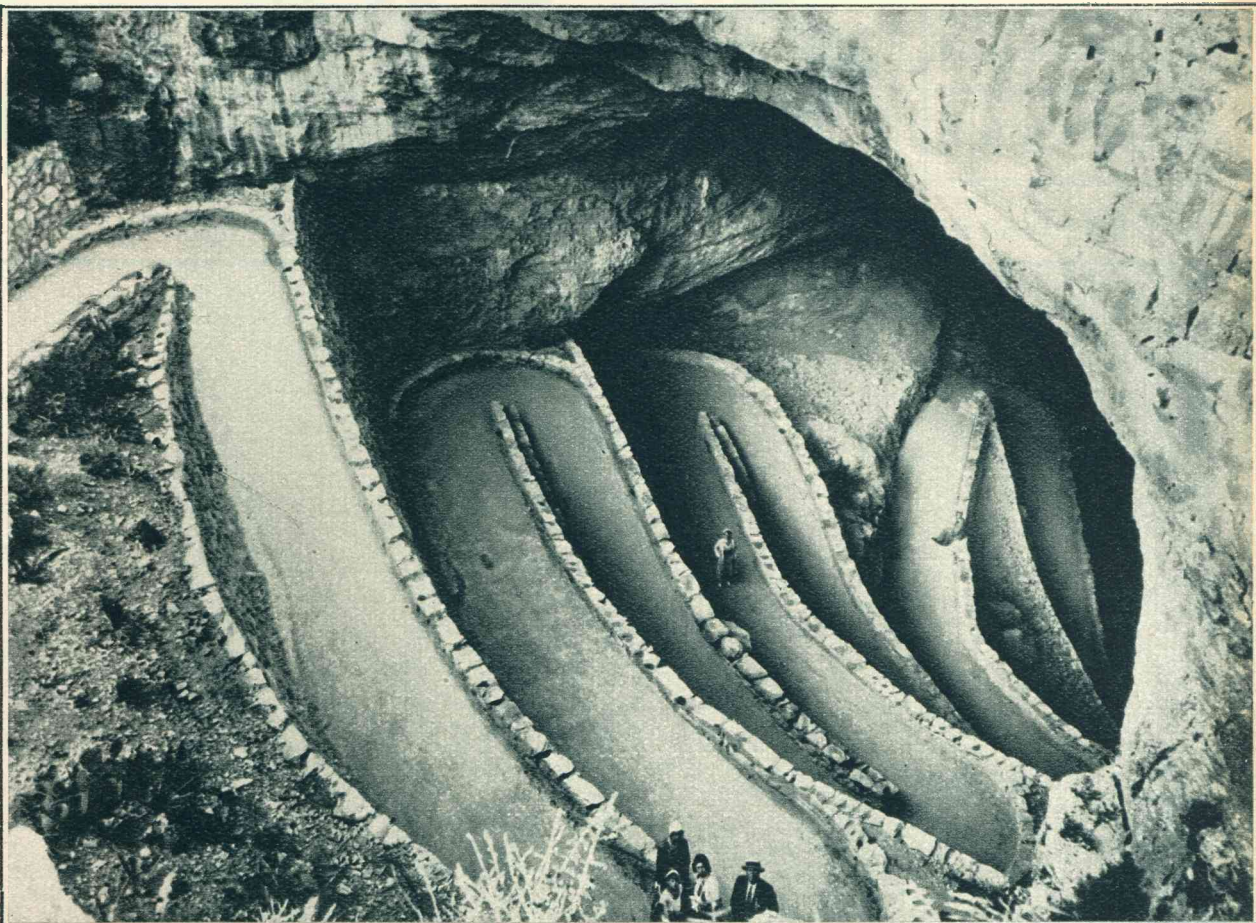
REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL.50540, GIRO101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

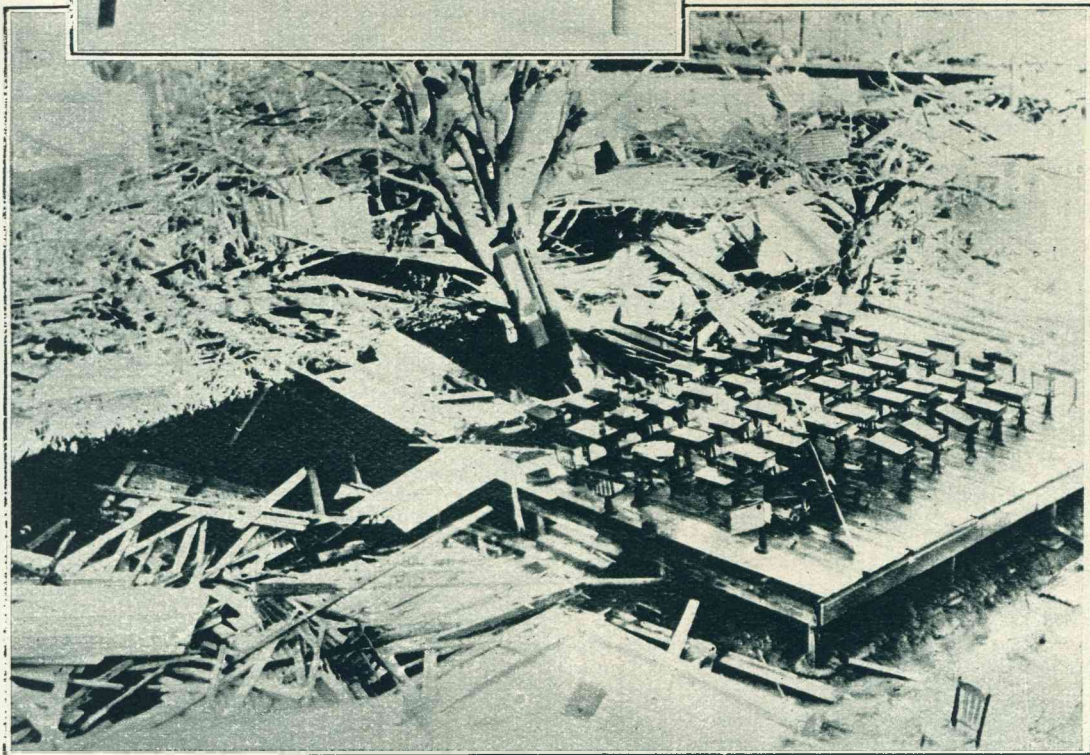
EEN ZEEJACHT IN DE HAVEN VAN GOES

Een eigenaardige weg, zooals er niet vele zullen zijn, is kort geleden aangelegd in de Carlsbad-grotten van New Mexico. De auto-weg daalt zigzagsgewijze af in de grotten, waarna de bezoekers met een lift in het onderste gedeelte der grotten kunnen komen.

✓ Glas van groote buigzaamheid (en daardoor niet aan sterkte verliezend, zooals men op de foto ziet), wordt in Duitsland op de markt gebracht. Men acht het o. a. een belangrijke vinding voor treinen, auto's, enz., omdat bij botsingen het glas zal meebuigen, zoodat verwondingen door glassplinters voorkomen zullen kunnen worden.

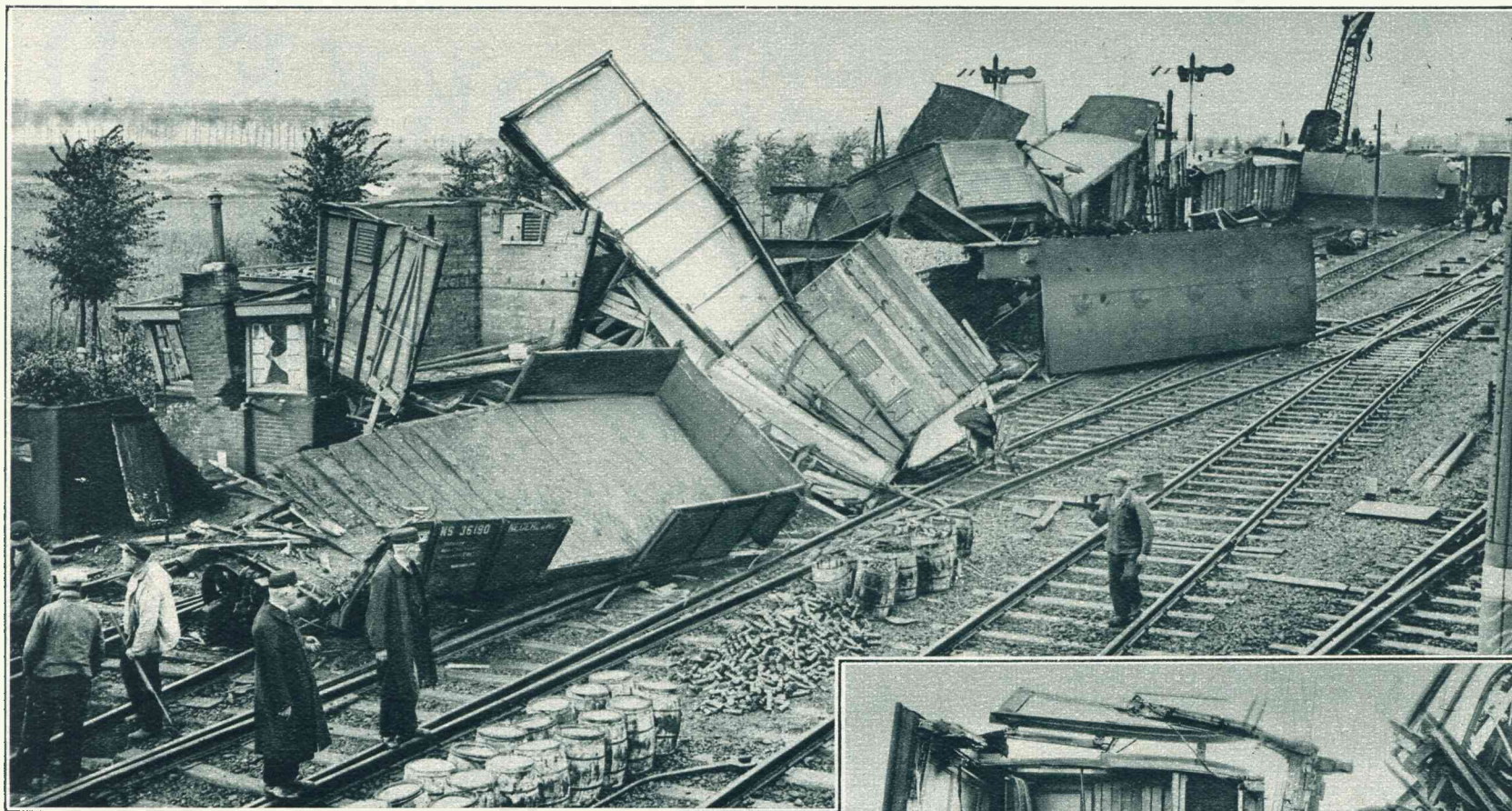
Een eigenaardig beeld van de verwoesting in Portorico, veroorzaakt door een vreeselijken wervelstorm, die vele slachtoffers maakte en de stad vernielde. Een school werd geheel verwoest, doch in een der klaslokalen, waarvan de muren weggevaagd werden, bleven de banken vrijwel intact staan.

BUITENLANDSCHE POST

En hoedenwinkel in Leipzig, welke zich aan de eischen van den tijd wilde aanpassen. Er worden gasmaskers getaleerd als zijnde zeer geschikt tegen rook en schadelijke dampen bij brand, ontploffingen, of nog erger.

Een ernstig spoorwegongeval gebeurde op het emplacement van Den Bosch, waarbij echter gelukkig geen persoonlijke ongelukken te betreuren waren. Een goederentrein liep op enkele losse goederenwagens, waardoor 'n groot aantal wagens vernield werd; de wagens schoten, zooals men op de foto ziet, over en in elkaar.

BINNENLAND

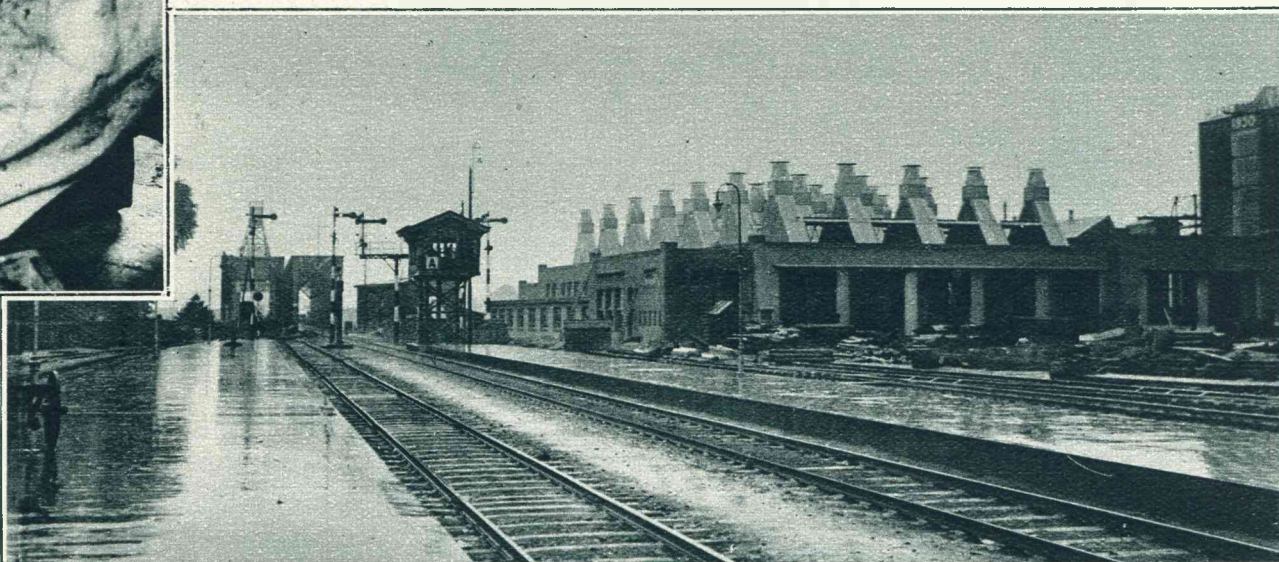
De hoofdgeleider van den trein bleef bij 't ongeluk ongedeerd, hoewel de ruimte waarin hij zat, volkomen werd vernield.

Een voordeel van de Yo-Yo-mode is, dat het werk heeft gebracht; in Waddinxveen konden de speelgoedfabrieken niet aan de groote vraag voldoen zonder vele uren overwerk. Verschillende werklozen konden weer in dienst genomen worden.

De komst van het najaar met regen en water-plagen heeft men hier en daar weer op minder prettige wijze kunnen constateeren. In Amsterdam-Noord, over het IJ, kon men de huizen niet met droge voeten bereiken; de tuinen stonden na den langdurigen regen geheel onder water.

Bij het station te Zutphen is een nieuwe locomotievenloods gebouwd. Het gebouw maakt een eigenaardigen indruk met de vijfendertig schoorsteenen.

WORDT GESMOKKELD

HET KAPITAAL

Iedere Duitscher, die de grenzen wil overschrijden, moet zijn portefeuille en beurs toonen. Wie teveel heeft mag zijn vaderland niet uit.

Zoo'n beetje smokkelen, gelijk iedereen het deed in de normale vooroorlogsche jaren, dat hoorde eigenlijk bij onze opvoeding tot volwaardig staatsburger.

Niemand werd er feitelijk door benadeeld, tenzij misschien een douane-ambtenaar, die van zijn superieuren een standje kreeg, omdat hij in geen half jaar een bekeuring had gemaakt. Smokkelen was een genoeglijke sport, niet gevaarlijker dan ping pong of golf.

Maar zooals aan zoovele andere aangename en een beetje avontuurlijke dingen kwam ook aan het dilettanterige smokkelen een einde; na 1914 veranderde het in een bitteren, verwoeden strijd, waarbij van weerskanten met scherp werd geschoten, waaraan pantserauto's en machinegeweren, nachtelijke overvallen, hinderlagen, listen en zoeklichten te pas kwamen.

De bonnenoorlog werd vervangen door een tarievenoorlog; uit zelfverweer grijpt de eene staat na den anderen naar het wapen van in- en uitvoerverboden. En hoe hooger de muren worden, waarmede men meent de grenzen te beschermen, des te talrijker wordt ook het aantal van hen, die, vaak met gevaar voor hun leven, bereid zijn, over die muren heen te klimmen, den zak met smokkelwaar op den rug.

Was het maar zoo eenvoudig; was er maar een echte schutting en bestond het smokkelen maar in den zak er over heen te wippen.

Maar de werkelijkheid is 'n beetje anders. De werkelijkheid, dat zijn loerende beamtten, dat zijn sluiptochten door bosschen, dat zijn angstige momenten in D.-treinen, dat zijn vuurgevechten en gevangenisstraf. Want op vrijwel alles

De hoofdstraat in Vaduz, de hoofdstad van Lichtenstein, het aangenaamste land ter wereld voor deviezenbezitters.

De poort naar het land der vrijheid. De passagiersboot vaart de haven van Lindau uit en steekt het meer van Constanz over naar den Zwitserschen oever.

Aan de Zwitsersche grens wordt ook „Eine Reisedevise-revision“

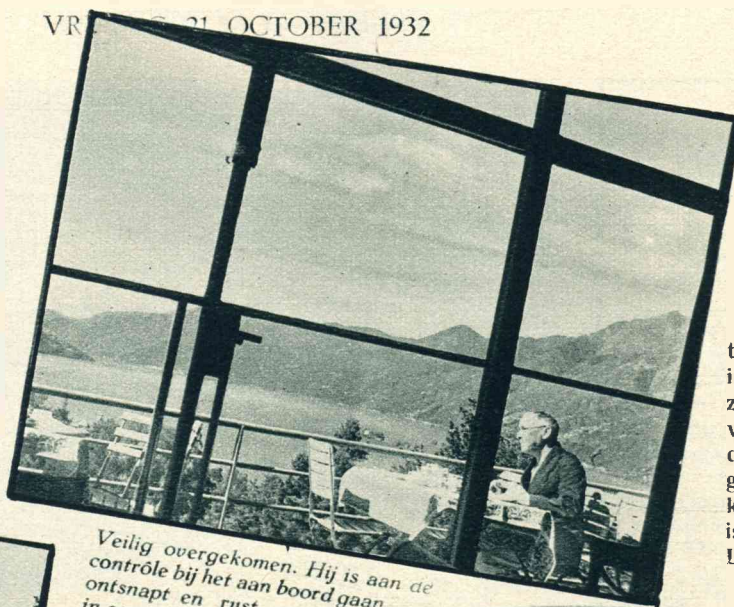
uitgeoefend, d.w.z., dat zij die Duitschland ingaan, ook gecontroleerd worden. En vaak vinden de beamtten Zwitsersche spaarbank- of cheque-boekjes in het bezit der Duitsche burgers.

bestaan invoerrechten en uitvoerverboden, zoodat het op clandestiene wijze over de grenzen brengen van waren en goederen een lucratief, zij 't dan ook riskant, bedrijf is geworden.

Onder de zaken, waarvan men nooit had kunnen vermoeden, dat zij nog eens als smokkelwaar zouden gebruikt kunnen worden, behooren ook deviezen, wissels die in vreemde valuta betaalbaar zijn, geldswaardige papieren.

De heftige politieke beroeringen, waaronder Duitschland de laatste drie jaren heeft te lijden, de onzekerheid over hetgeen de toekomst daar zal brengen, deed in 1930 honderden gefortuneerde Duitschers de wijk uit hun Heimat nemen. Zij namen geld en goed mee en deponcerden het op

buitenlandsche banken, waar het zijn waarde behield en waar zij er in alle kalmte over konden beschikken. Deze kapitaalvlucht nam een dergelijken omvang aan, dat de Rijksregering — de toenmalige regering Brüning — zich genoodzaakt zag een „Notverordnung“ uit te vaardigen, waarbij het over de grenzen brengen van geld en geldswaardige papieren strafbaar werd gesteld. Allen, die al rekening hielden met een nieuwe inflatie van het Deutsche geld, allen, die op het punt stonden, of in de verwijderde toekomst van plan waren hun geld te brengen naar het solide Zwitserland of het „steinreiche Holland“, werden er opmerkzaam op gemaakt, dat een dergelijke handelwijze zou worden beschouwd als verraad aan de

Veilig overgekomen. Hij is aan de controle bij het aan boord gaan ontsnapt en rust nu uit in een restaurant aan de Zwitsersche zijde van de Bodensee.

de grens dwars door de straat loopt.

Maar het beste smokkelland voor deviezen is het kleine onafhankelijke staatje Lichtenstein. Er wonen tien duizend mensen, er is geen industrie, maar er zijn meer dan duizend Naamlooze Vennootschappen op handelsgebied. Welk land ter wereld kan op iedere tien inwoners één N.V. aanwijzen? Het zijn echter alle buitenlandse vennootschappen, die, gelokt door de gemakkelijke belastingbepalingen die hier gelden, er hun hoofdkwartier hebben opgeslagen. O, het is een merkwaardig landje, dit Lichtenstein. Ofschoon het aan alle zijden door de bergen is omgeven en de Rijn er

Een belangrijk gebouw in Lichtenstein: de spaarbank.

Een vermeldenswaardige bijzonderheid is, dat de kelders van deze nuttige instelling dienen als staatsgevangenis, terwijl twee-hoog de zalen zijn van de „Staten Generaal“.

volksgemeenschap, waartoe zij behoorden.

Maar zoiets maakt op sommige mensen nooit lang indruk — en toen men dus over den eersten schrik, door de nieuwe bepaling gewekt, heen was, en men zich een beetje gewend had aan de daarin vervatte bedreigingen, ontstond er een levendige, dankbare, „waardevolle“ smokkelhandel in deviezen.

De grenscontrole werd verscherpt, de reizigers in de D-treinen werden (en worden) betast als stieren op een keuring, en een uitgebreide berichten- en bewakingsdienst werd door de douane ingesteld. Want een Duitscher, die zijn land verlaat, mag niet meer dan twee honderd Markten meenemen naar het buitenland; naar Oostenrijk en Zwitserland mogen er nog 1500 Markten extra bij. Voor ieder grooter bedrag moet een officiële toestemming worden verstrekt. En daar deze meestal niet wordt gegeven, probeert men het met allerhande foefjes. De Duitsch-Nederlandsche grens biedt niet zooveel mogelijkheden als de Duitsch-Zwitsersche. Een gedeelte van den scheidingsweg tusschen laatstgenoemde landen wordt immers gevormd door het meer van Constanz, terwijl in de stad Constanz

Te Constanz loopt de grens tusschen Duitsland en Zwitserland dwars door de straat. De man op de stoep loopt in Duitsland, de kinderen en de fietser bevinden zich in Zwitserland. Geen wonder, dat men hier iedereen voor deviezensmokkelaar aanziet.

niet meer is dan een smal bergbeekje, dat des zomers opgedroogd pleegt te zijn, bezit het een vloot. Een groote Amerikaanse olie-maatschappij heeft haar vloot van petroleumschepen, te zamen metende 600.000 ton, ondergebracht in een dochtermaatschappij, die haar zetel heeft in Lichtenstein — waarschijnlijk om kapiteins en bemanning te doen genieten van de gezonde berglucht. Op de golven van de wereldzeeën varen de schepen dezer wereldonderneming onder Lichtensteinsche vlag! Lichtenstein is een zeemogendheid geworden, dank zijn rekbare wetsbepalingen, dank vooral den sluikhandel in aandelen en andere waardepapieren. Gezellige wereld.

Vaduz wordt hoe langer hoe grooter. Steeds meer worden er groote kantoorgebouwen en fraaie villa's opgetrokken: tekenen, dat er weer een „smokkeltje“ gelukt is.

't Kammenet.

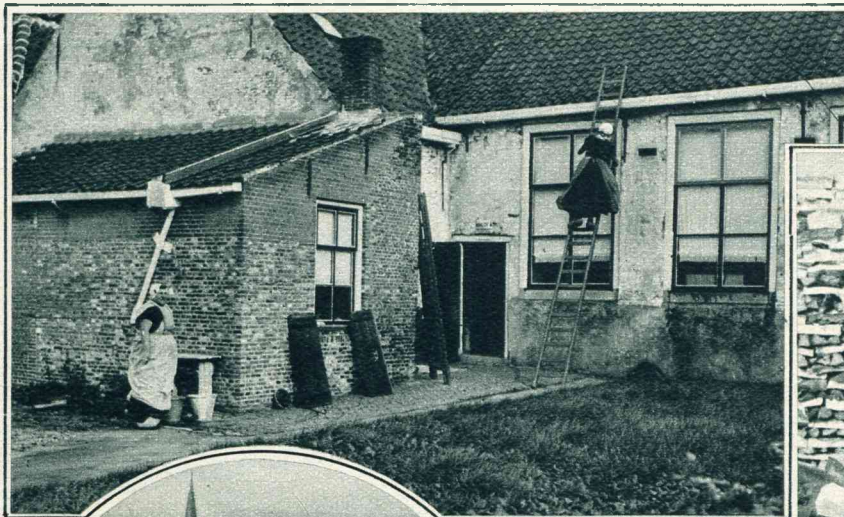
Wà Moei Lena d'r van zee.

Gister was t'r 'ier zò'n koopman,
zò'n meneertje uut de stad;
Die bie mien noe is kwam vraege,
of ik niks is vore z'n à.
'k Zee: glad niks, bin jie besukerd,
'ou jie mien noe voe de gek?
Neent, juffrou, zee 'um, wà dienke je?
Julder zegge alles trek.
'Oor is 'ier, zee ik, begriep je,
wulder bin mae boerestand,
à je ies mò koape, bi je
glad an de verkeerde kant.
O is, zee 'um wee, ik zag toch
deur 'et raem een kammenet;
Mò je dà soms nie verkoape?
'k Gee nie vee, wan 't 'ei temet
glad gin waerde, mò je dienke.
Zò, zò, zò, zee ik toen wee,
'Ei 't gin waerde? wè m'n vintje,
mae je neem 't toch gaerne mee.
Mae ik zà joe is wà zegge,
gae jie noe mae gauw nae stad,
wan dà kammenet bluuf 'ierzò,
wà j'er ok voe over 'ad.
't Is nog van m'n grottemoeder,
doch je, dà 'k je dà verkocht?
Jie doe alles voe de centen,
julder uut de stad bin bocht!
O mae!

*

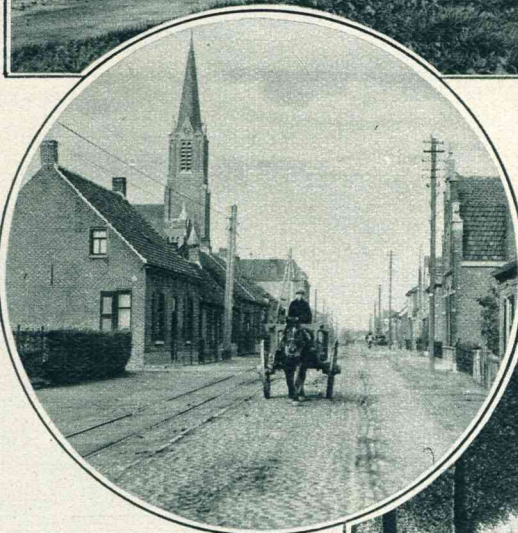
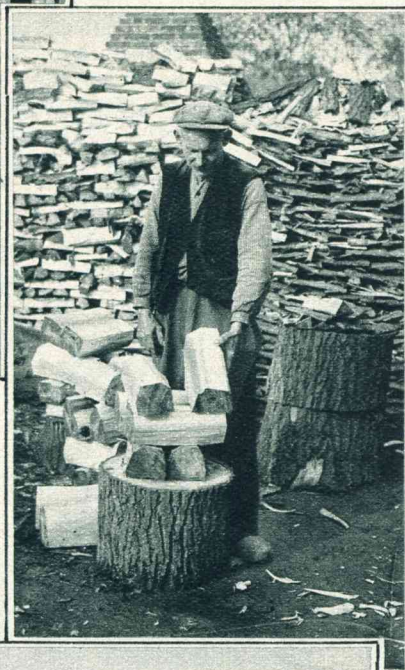
Wà Jan d'r van zee.

'k E die vint ok nog 'esproke,
en ik à 't toch mae 'edae,
't Ouwe dienke 'ei glad gin waerde,
't 'eit 'ier lank 'enog 'estae.
Al die ouwe diengen, weet je,
bin z' in stad vreed op belust,
Moei, jie bin toch ok nie wiezder,
à j' er geld voe kriege kust.
Voe die centen à j' en groate,
nieuwerwesse kasse g'ad;
En nog 'eel wà centen over,
wan die vint à centen zat.
Toen wier Lena toch zò giftig,
en ze sloog à mie d'r vuust
op de taefel, datten kraekten,
en toen was Jan toch beduusd.
En ze zee: Joe sallemander,
is dat den modernen tied?
Voe een cent of wat verreme
geef je vrentig olles kwiet.
't Zou d'r nog mae an ontbreke,
dà je MIEN verkoape dee;
Oei, zee Jan, voe geld TOE neem joe
niemandeen nae stadtoe mee!
O mae!

Als 't najaarsschoonmaak
is in Kloetinge.

De klompenmaker van Bosch-
kapelle keurt zijn houtvoorraad.

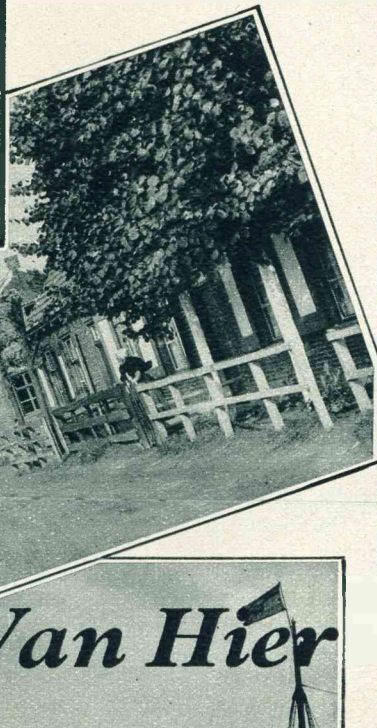

Een vriendelijk
molenlandschap
te 's-Gravenpolder.

Een welvarenden indruk
maakt dit straatfereeltje
uit Rapenburg-Stoppeldijk.

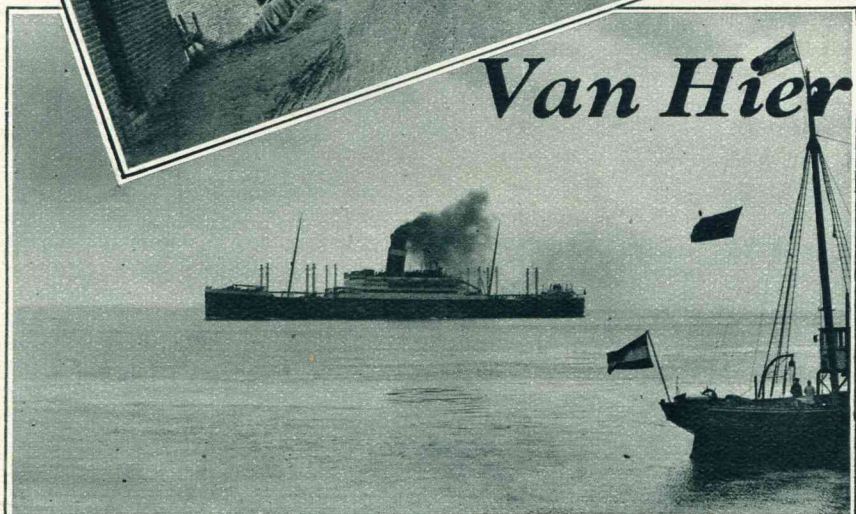
Een vriendelijk dorpshoekje van
't Veer onder Zaamslag.

In het schemerurtje te Kattendijke.

Van Hier

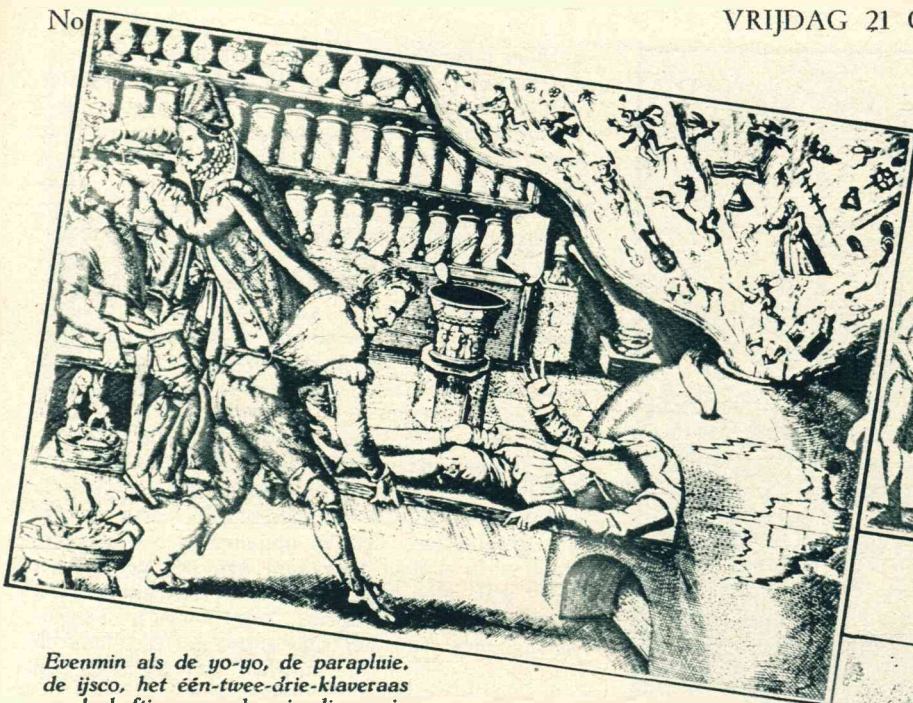

Scheepvaartdrukte op de Schelde bij Hoedekenskerke.

en Daar

Markt en Raadhuis van Kloosterzande.

Evenmin als de yo-yo, de parapluie, de ijSCO, het één-twee-drie-klaveraas en de heftige woordenwisselingen in Senaat of Kamers van Afgevaardigden, is het schoonheidsinstituut iets nieuws. Het was wel geen min of meer luxueuze inrichting met flaconnetjes, fleschjes en vreemde instrumenten, maar het bestond toch. Zelfs de satyrische plaatjes erover bestonden. In 1525 bijv. verscheen er in Duitsland een pamfletje, waarin de schrijver zijn spotzucht losliet over de rare inrichtingen van zijn tijd, o.a. over een grooten oven, waarin iedere vrouw, hoe oud ze ook was, weer mooi en jong gebraden werd. De Narren-oven was ook iets dergelijks; daarin herkeeg men niet alleen jeugd en schoonheid, maar de vlammen joegen ook alle gekke ideeën en ongewenschte gedachten aan speculaties, dobbelen, kaarten, enz. uit den patiënt. Men ziet op deze foto een voorstelling uit dien tijd van dezen lichamelijke- en geestelijke-hervormingsoven.

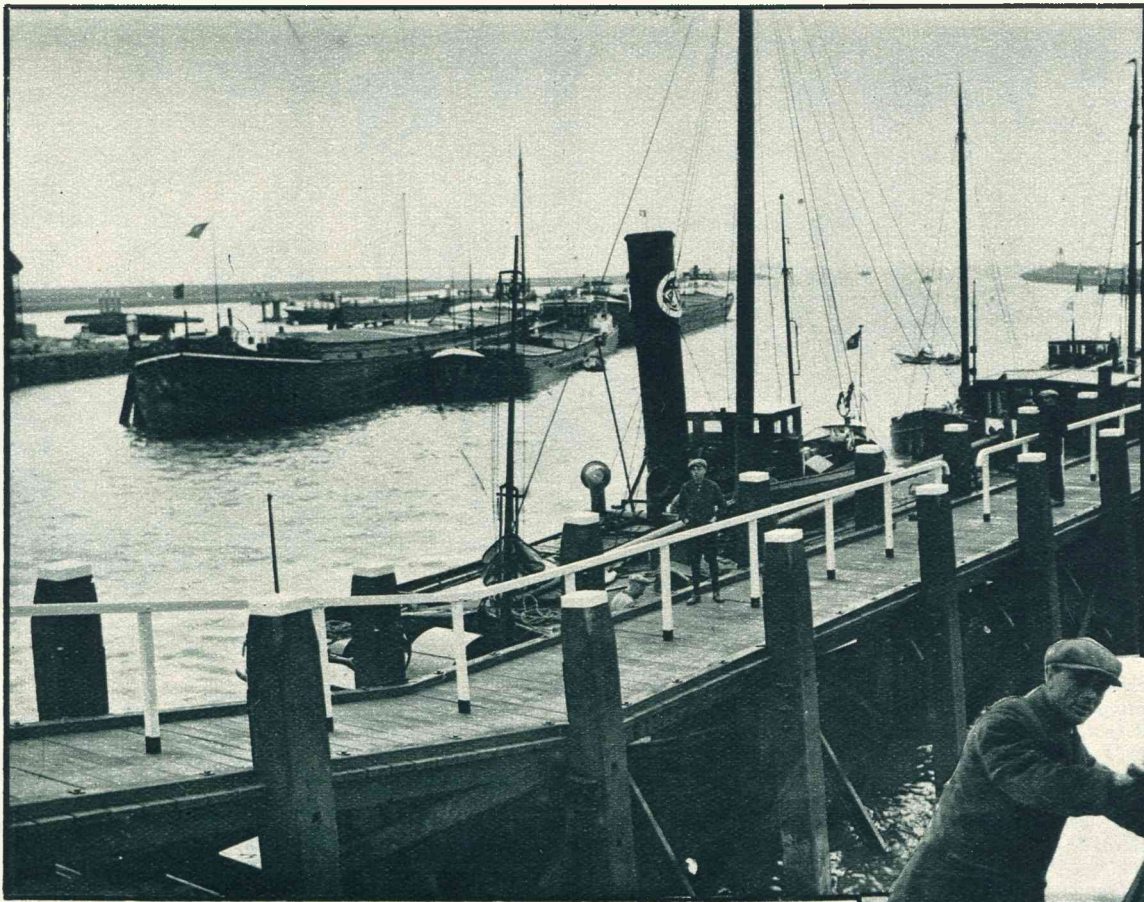
DE SCHOONHEIDS- MOLEN

Bij den hoofden-smid kon men zich een jeugdig gezicht aanschaffen, terwijl de hoofden van oude mannen en vrouwen zacht en jong werden gesmeed voor de volgende klanten. Volgens het plaatje was er ook drukke uitvoer van dit artikel.

Twee spotprenten van den schoonheidsmolen, die volgens den teekenaar bij Bönigheim in Schwaben heeft gestaan.

op haar omgeving zal hebben uitgeoefend.

Men voelt nu echter wel, dat dergelijke kwesties niet in een handomdraaien zijn op te lossen; dat er dikwijls zeer gecompliceerde factoren in het spel zijn, en dat het nauwkeurig wetenschappelijk onderzoek vereischt, hier het juiste licht te doen vallen.

Ons werk is dit hier niet. We wilden maar even duidelijk maken, dat een scheiding, zooals een kanaal, een rivier, een gebergte kunnen geven, van invloed kan zijn op de verdere ontwikkeling der bevolking. Oorspronkelijk zijn zoo de grenzen, de staatkundige, uit natuurlijke ontstaan; in vele gevallen ook kwamen rasverschillen na langen tijd op den voorgrond. Maar hier raken we een netelig vraagstuk, dat we liever laten rusten. Wat alleen van belang is; het mag een feit worden genoemd, dat, sinds de autobussen de scheiding tusschen beide gedeelten grootendeels hebben opgeheven, ook de verschillen in dialect langzaam aan het verdwijnen zijn, wat men met een taalwetenschappelijke term *Ausgleichung* noemt. Zelfs hoort men eigenaardigheden van het Oostelijk-Zuid-Bevelandsch nu in het Westelijk en omgekeerd.

Dat is echter niet de eenige, zelfs niet de voorname beteekenis van dit kanaal! Het moge zijn, dat het kanaal voor de bewoners der omliggende gemeenten niet meer beteekent dan een verdeling in gebieden en gemeenten, die elkaar

ROND HET KANAAAL DOOR ZUID-BEVELAND

Voor de sluisen te Hansweert, waar altijd drukte heerscht van komende en gaande schepen.

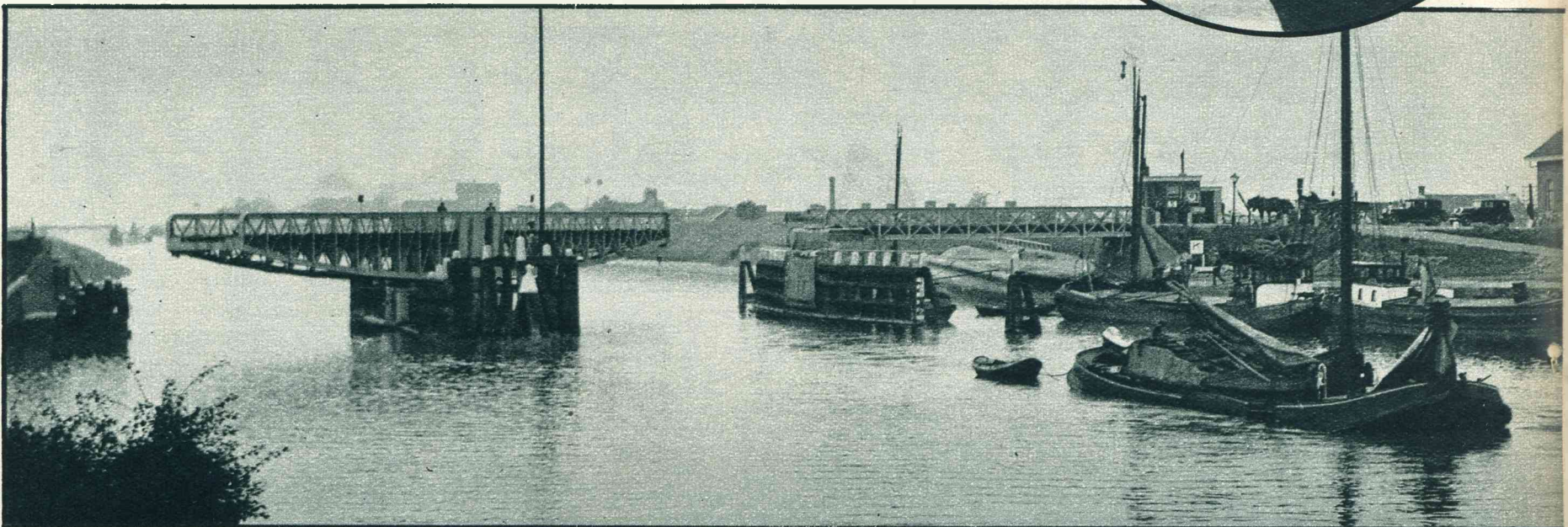
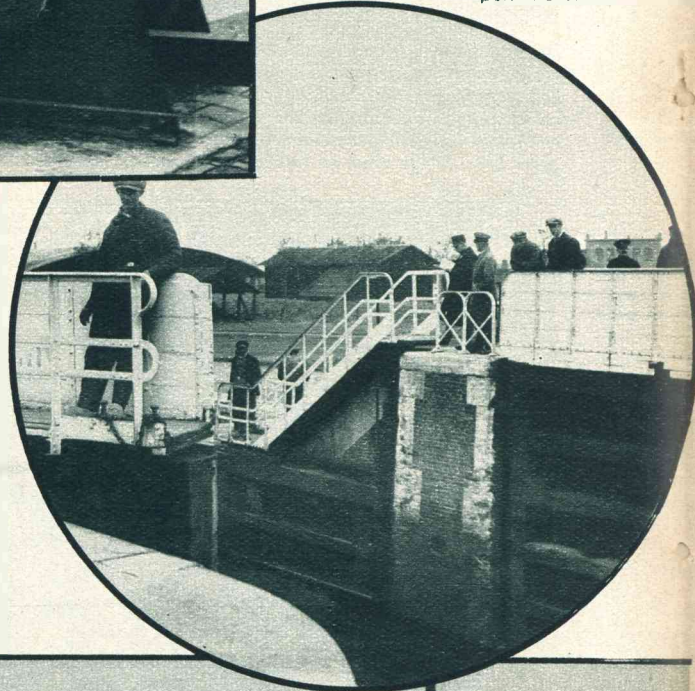
De sluiswachter draait...

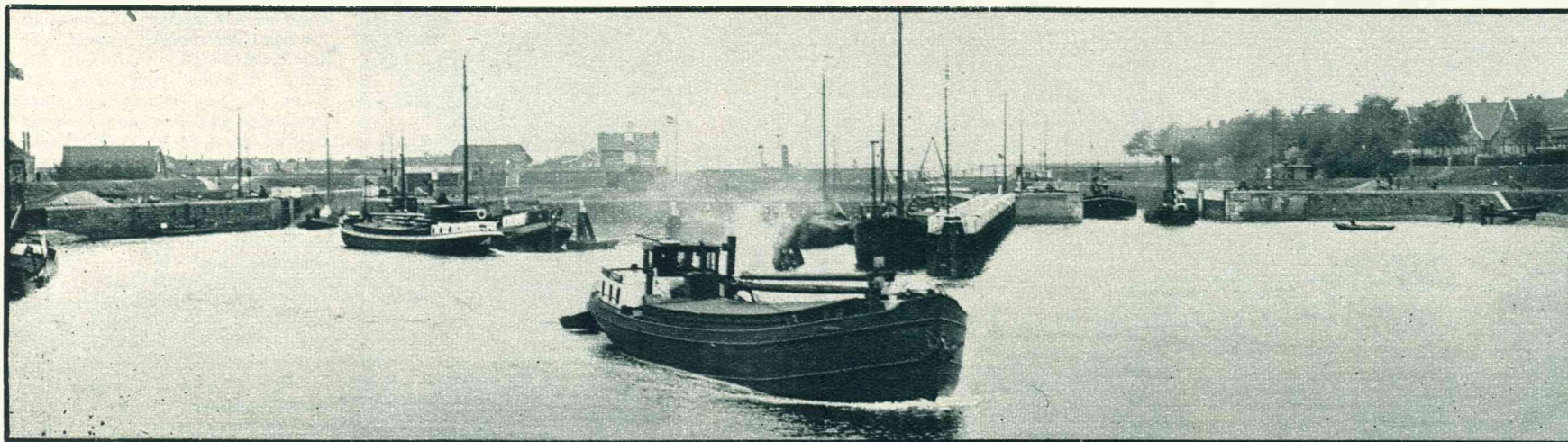
..... en de sluisdeuren gaan achter de binnengevaren schepen dicht.

Zeeland heeft maar weinig kanalen, die het vermelden waard zijn. Er zijn kleine watertjes, die graag dezen naam zouden dragen, maar er geen recht op hebben. Het kanaal, dat Terneuzen tot voorhaven maakt van Gent, en dat door Zuid-Beveland, zijn echter het vermelden dubbel en dwars waard. Vooral het laatste, dat een der drukst bevaren kanalen van de wereld heet.

Het snijdt Zuid-Beveland in twee stukken. Zou het mogelijk zijn, dat de isolatie van deze deelen ook nog blijvende gevolgen heeft gehad? Indien men het Zuid-Bevelandsch dialect bestudeert, valt het dadelijk op, dat het Oostelijk-Zuid-Bevelandsch zeer sterk verschilt met het dialect van het Westelijk deel. Terwijl men, om een enkel voorbeeld te noemen, in het Westelijk deel spreekt van „loape” (loopen), zegt men in het Oostelijk deel „lop'n”. Dit geldt voor vele uitgangen. Trouwens, er zijn nog talrijke andere verschillen in

dialect. Men moet hier echter voorzichtig zijn in zijn oordeel, want deze zaken zijn veelal veel meer ingewikkeld, dan men op het eerste gezicht zou zeggen. In dit geval zou men met recht denken aan een gelijke taalontwikkeling in beide deelen, tot op een oogenblik, waarop zich in een der deelen een bepaalde invloed deed gelden, die in het andere uitbleef. We denken hier aan den sterken import van vreemden in het Oostelijk deel, vooral rondom het kanaal. Ook is het mogelijk, dat reeds vroeger verschillende invloeden hebben gewerkt, men denke b.v. aan de bevolking van het oude fort Bath, die ook wel invloed

niet altijd even welgezend zijn, voor de directe belanghebbenden is het kanaal een bron van inkomsten, die niet te onderschatten valt. Geen oogenblik vertraagt het verkeer door deze vrij smalle vaargeul, onophoudelijk trekken de vinnige sleepboten reeksen van aken door het Zuid-Bevelandsche land. Altijd vertoont het kanaal denzelfden aanblik, trossen schepen, op weg van Antwerpen naar Noorderlijker gebieden.

Dat 't kanaal smal is, te smal eigenlijk, is thans ook door de regeering ingezien. Zeker getuigt het van gezond verstand, dat men, nu België voortdurend het belang van een rechtstreeksche verbinding naar het Noorden bepleit, de bestaande vaarwateren althans in een conditie brengt, dat daarop van Zuidelijke zijde tenminste niets te zeggen valt. Hoewel we verder dit netelige vraagstuk, dat we bovendien ook niet voldoende kunnen beoordeelen, laten rusten, moeten we het zonder voorbehoud toejuichen, dat het plan voor verbredening van het kanaal een vasten vorm heeft aangenomen. Nog meer moeten we het echter toejuichen, dat de Kruijningsche gemeenteraad de regeering verzocht heeft, in verband met de werkloosheid, deze werkzaamheden reeds dezen winter te doen beginnen. Mogen de overige belangheb-

Een kijkje op het kanaal nabij de verkeersbrug te Schore met op den achtergrond het station Vlakte.

Bij het kanaal is altijd gelegenheid tot een praatje

.... of tot het in stilte bewonderen van het op- en neervaren der veelkleurige schepen.

Bij de volgepropte sluis bieden groenteman, bakker, slager en kruidenier hun waren aan en het kanaal is voor velen een bron van inkomsten, die niet te onderschatten valt.

Een overzicht van het sluiszencomplex te Wemeldinge, het andere eind van het kanaal door Zuid-Beveland.

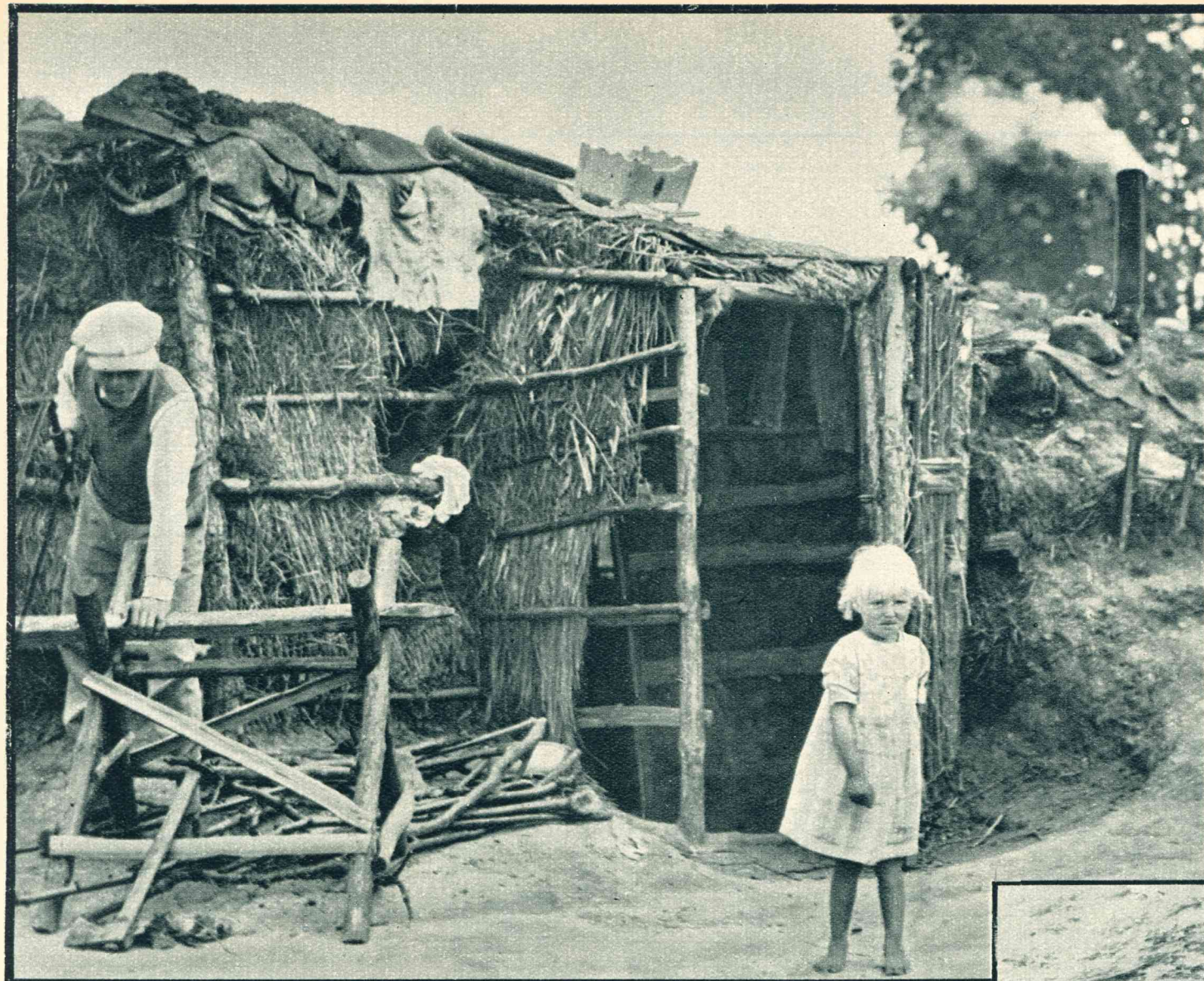
bende gemeenten niet aarzelen, aan dit verzoek zoo spoedig mogelijk adhaesie te betuigen.

Want niet alleen, dat het vraagstuk der werkloosheid voor Zuid-Beveland daardoor tot een gedeeltelijke oplossing zou komen, het is van niet minder belang, dat het kanaal in overeenstemming wordt gehouden met de behoeften van den tijd.

Er zijn dorpen, zooals Hansweert, die onmiddellijk betrokken zijn bij het floreeren van het kanaal; andere, zooals b.v. Wemeldinge met zijn zeilmakerijen en aanverwant, profiteeren er ook ruimschoots van. Waar verkeer is, daar is handel. Moge het zijn, dat de smokkelhandel ook tot genoemden handel behoort, het zal hier wel zijn, zooals in alle havengebieden....

Het kanaal door Zuid-Beveland biedt een kleurigen, fleurigen aanblik. Het is een apart stukje bloeiend Zeeland, maar daarom niet minder Zeeuwsch. Mogen de foto's er een duidelijk beeld van geven!

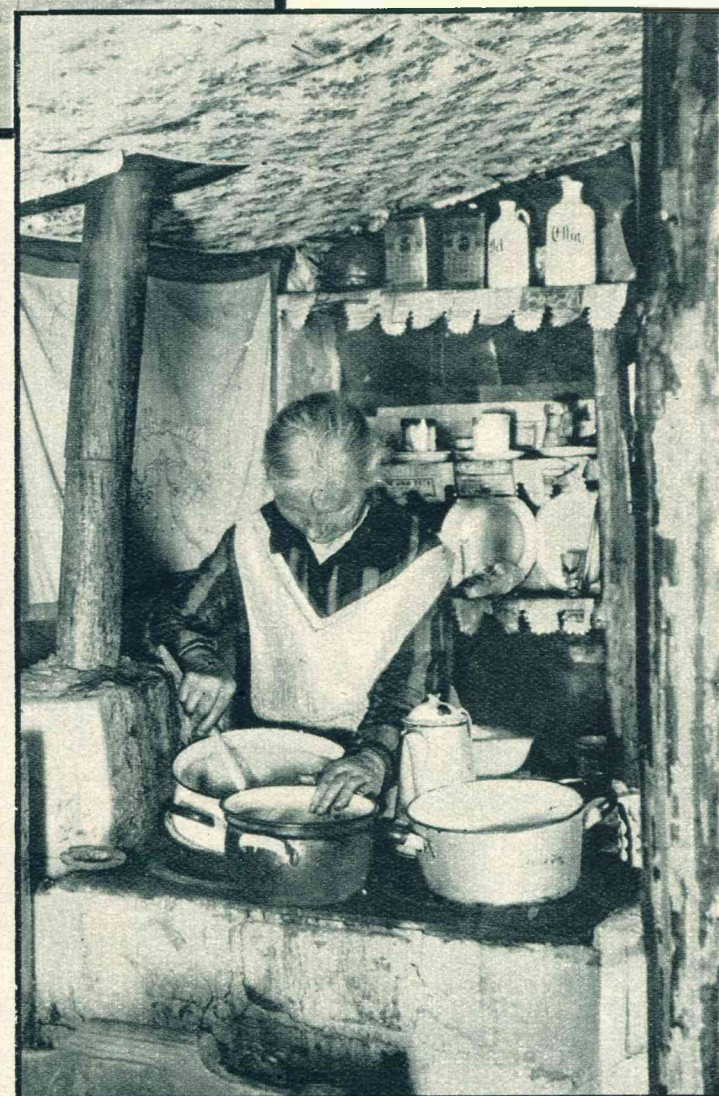
De crisis, welke ongeveer de geheele wereld teistert als een ramp van bijna ondraaglijke zwaarte, doet honderdduizenden radeloos den winter tegemoet zien, terwijl ook velen, die nog niet in erge mate slachtoffer van den noodtoestand zijn, in angst en bezorgdheid denken aan de gevolgen, die 'n nieuwe winter van armoede en gebrek zal hebben. De statistieken der werklozen geven een eindcijfer van millioenen aan, ieder land zucht onder den last van zware financiële zorgen, welke voor een belangrijk deel veroorzaakt worden door de ondersteuning van werklozen. Overal zijn er echter gevallen waarin om de een of andere reden, geen steun kan worden gegeven, gevallen waarin de strijd om het bestaan werkelijk 'n strijd om het bestaan is, waarin slechts de vraag is dat men leeft, en bijna niet hoe men leeft. Dat ziet men bijv. in de omgeving van sommige groote steden, waar met de meest primitieve middelen een soort barakkenkamp wordt opgericht; soms is het nog erger en woont men in holen, in een kuil die met wat planken en stroo wordt bekleed, terwijl tegen de muren en over 't „dak” een zoo dik mogelijke laag zand wordt gebracht omwille van de warmte. De foto's op deze pagina laten zien, hoe zoo'n holwoning van den modernen tijd is ingericht.

Zooals bij de inboorlingen van Afrika wordt 't bovengrondsche gedeelte der holwoningen gemaakt van leem en riet.

Holbewonertjes van 1932.

De keuken in de holwoning; het fornuis bestaat uit een zelfgebouwden kleinen oven en de bovenplaat van een oud fornuis.

Een gedeelte van een ondergrondse woning in 't kamp buiten Berlijn; palen stutten het dak van losse planken, riet en zand.

CRISIS

Aan de kassa in het Charlottenburger Schloss; een maaltijd kost ongeveer f 0.20, of wordt gratis verstrekt aan de meest behoeftigen onder de bezoekers.

Een van de gasten is een uitvinder, die in dezen crisistijd nergens geld kan krijgen om zijn uitvindingen te financieren.

Midden in Berlijn komt iederen dag een andere groep van slachtoffers der droeve tijdsomstandigheden bijeen, menschen die tot de meest beklagenswaardige slachtoffers behooren. Want de felle, vaak uiterste armoede, waartoe tegenwoordig duizenden zijn veroordeeld, legt iedereen dezelfde ontberingen op, maar ze worden dikwijls pijnlijker gevoeld, wanneer men vroeger in totaal verschillende omstandigheden heeft geleefd. Dat geldt van de stille, sombere groep die dagelijks bijeenkomt in het Charlottenburger Schloss, een der monumenten van het vroegere Duitschland. In dat Duitschland van vóór 1914 hebben zij allen 'n min of meer belangrijke rol gespeeld, want zij behooren allen tot den adel en tot de families, waaruit vroeger de hooge ambtenaren en officieren voortkwamen. De jaren na den oorlog, die zoo velen hebben geruïneerd, hebben hen financieel volkomen ten gronde gericht, zoodat zij thans voor een groot deel tot de publieke liefdadigheid hun toevlucht moesten nemen. Voor deze categorie der armen van de wereldstad is in het Charlottenburger Schloss een inrichting geopend, waar zij tegen minimale vergoeding of geheel gratis een maaltijd kunnen verkrijgen — in hetzelfde gebouw dus, dat voor hen een der vele herinneringen is aan den tijd van vroeger, een tijd dien zij in zoo geheel andere omstandigheden hebben doorgebracht.

Het Charlottenburger Schloss, een der monumenten van het vroegere Duitschland, waar thans de maaltijden voor den verarmden adel worden gegeven.

Een der bezoekers van den „maaltijd der armen,” Frau v. Quitzow; zij is de laatste van haar geslacht, dat enkele eeuwen terug als even machtig gold als het geslacht der Hohenzollerns, het geslacht der Duitse keizers.

NOOD

JIMMY'S

PROEFTUD

door

Oswald Dallas

Dat zult u misschien niet zoo grappig vinden," merkte Fielding droogjes op, „als ik u vertel, dat ik mijn toestemming tot zijn huwelijk met mijn dochter afhankelijk heb gesteld van de voorwaarde, dat hij tweehonderdvijftig pond bij elkaar krijgt, waar hij geen schijn van kans op heeft. Dat lijkt mij een motief voor den diefstal."

„Dat hebt u leelijk mis," zei Jimmy lachend. „U schijnt de voorwaarden van de overeenkomst niet goed meer te weten. Ik moet die tweehonderdvijftig pond zelf verdienen, zonder hulp van anderen. Dus als ik medeplichtigen had, ging de heele vlieger niet op."

„Ik weet niet, waar de heeren 't over hebben," zei de inspecteur, „maar ik ken lord James al jaren, en ik weet wel zeker, dat hij geen aanleg heeft tot inbraak. U moest mij maar een lijstje geven van de vermiste voorwerpen, dan zal ik direct werk van de zaak maken. Ik hoef u niet langer op te houden, lord James."

„Wel te rusten, inspecteur," zei Jimmy. „Wel te rusten, meneer Fielding. U moogt heusch uw oogen wel eens na laten kijken. Ze worden hoe langer hoe slechter."

VII

Om acht uur in den morgen, die volgde op de inbraak in Huize Septon, stond inspecteur Ritchie voor een huis in een zijstraat van de Celphus-sstraat, en vroeg naar meneer Harris. Hij was veldwachter in Crossborough geweest, toen Jimmy nog maar een jongen was, en hij had hem een paar malen gesproken, sinds de jonge man zich in Whitechapel had gevestigd. Hij wist ook, wat maar heel weinig menschen wisten: waarom Lord James daar die kamers had betrokken.

Jimmy had hem uitgenoodigd, bij hem te blijven ontbijten, en nu zaten de twee genoeglijk hun pijpen te rooken.

„Ze hebben gisteravond den boel aardig leeggehaald bij Fielding," merkte de inspecteur op. „Wie 't gedaan heeft, moet heel aardig den weg in huis hebben geweten."

„Kunnen ze zich niet met iemand van 't personeel verstaan hebben?" vroeg Jimmy, maar de inspecteur schudde het hoofd.

„Fielding zegt, dat hij voor hen kan instaan. Hij schijnt ze allemaal al jaren te hebben. Ik heb mijn mannen overal laten zoeken, waar ik maar aan denken kon, maar de boel zal nu wel al lang opgesmolten zijn. Enfin, meer dan ons best kunnen we niet doen. Heb je zin, om een wandelingetje mee te maken?"

„Als 't een interessant wandelingetje wordt," zei Jimmy lachend.

„Kan best, dat weet je nooit vooruit."

„Goed — dan zal ik 't er op wagen."

Zij liepen naar den Mile-End-weg en gingen toen het web van smalle straatjes in, dat links van die verkeersader ligt. Na ongeveer anderhalf uur waren ze weer op den Cambridge-weg. Jimmy wees met een hoofdknik naar den slager, die aan de deur van zijn winkel stond.

„Daar heb ik mijn schaapskoppen vandaan," vertelde hij.

„Schiet je er nogal mee op?" vroeg de inspecteur.

„Gaat best, geloof ik. Er zullen nog wat menschen opkijken dezer dagen."

Opeens liet de inspecteur een gesmoorden uitroep hooren, en Jimmy wendde het hoofd opzij om hem aan te kijken. Ritchie hield de oogengericht op 'n vrouw, die uit de herberg naast den slagerswinkel was gekomen. Zij had 'n kind op den arm, en Jimmy zag, dat het dezelfde vrouw was, die hem te lijf had willen gaan, omdat hij haar man tegen den grond had geslagen.

De inspecteur verhaastte zijn stap en raakte den arm van de vrouw aan. Zij keerde zich vlug om en kromp toen in elkaar van vrees.

„Zoo, Sal!" zei de inspecteur gemoedelijk, „hoe staan de zaken tegenwoordig?"

„Ellendig," antwoordde de vrouw bevend; „meer dan slecht, meneer Ritchie."

„Dat spijt me voor jou. Is Bill..." Zijn hoofd gaf een knikje opzij, dat de vrouw volkomen scheen te begrijpen.

„Nee, meneer Ritchie. Hij haalt heusch niks meer uit tegenwoordig."

„Je gewone blauwe oog is present, zie ik. Is Bill thuis? Ik zou hem graag even spreken — zoo maar als oude kennissen onder elkaar."

„Bill is hier niet. Hij... hij is naar buiten, om werk te zoeken."

Als men naar het gezicht van den inspecteur

keek, zou men gezworen hebben, dat hij die bewering voor goede munt aannam.

„Heeft hij geld thuisgelaten?"

„Geen halve penny, meneer Ritchie; en we hebben geen hap eten in huis."

„Waar woon je op 't oogenblik?"

„Hier vlak bij."

„Je kunt zeker best een shilling gebruiken, hè?"

„Asjeblieft, meneer Ritchie. Ik heb altijd gezegd, dat u nog de kwaaieste niet bent." Zij hield hem een hand voor, en de inspecteur liet er een geldstuk in vallen.

„Maak nu maar gauw, dat je thuis komt," zei hij, „dan kun je een van de kinderen een brood laten halen. Rechtdoor naar huis hoor? Geen kroegen. Ik houd je in de gaten."

De vrouw bedankte huilerig en ging verder, een serie straatjes door, met den inspecteur en Jimmy op korten afstand achter haar. Eindelijk bleef zij staan voor een deur, die voor haar geopend werd. De inspecteur kwam snel nader en zette zijn voet tusschen deur en post.

„Ik ga even mee naar binnen, Sal," zei hij. Met Jimmy volgde hij haar een morsige kamer in, waar een man, half gekleed, op een smerig bed lag. Er speelden een paar kinderen op den vloer. Toen de man op het bed de bezoekers zag, sprong hij vloekend op.

„Houd je maar kalm, Bill," zei Ritchie. „Ik hoef jou niet te hebben. Ik kwam alleen maar even een praatje maken."

Bill wendde toen zijn scheldwoorden naar de vrouw.

„Laat dat!" snauwde Ritchie. „Vertel me maar liever — hoe zit 't met dat zaakje bij Fielding gisteravond?"

„Wat voor zaakje," zei de man. „Waarom kom je daar hier voor?"

„Kom kom, Bill, we hebben al eens vroeger samen zaken gedaan. Ik weet heel goed, dat je er heelemaal buiten staat, maar 't zou me niets verwonderen als je zoo ongeveer kon vermoeden, waar de boel gebleven is. Zullen we zeggen een vijfje?"

„Allemachtig! Een vijfje! Waar zie je me voor aan?... Een vijfje — en er moet wel voor tweehonderd pond geweest zijn!"

De inspecteur scheen van die opmerking geen notitie te nemen.

„Dan zullen we er een tientje van maken," zei hij.

„Ik doe er tien pond bij," zei Jimmy.

De man keek naar hem.

„Wie is die guit?" vroeg hij.

„Een vriend van me."

„Nou, dan is 't geen vriend van mij. Ik weet niets, chef."

Hier kwam zijn vrouw er tusschen.

„Wees toch niet zoo'n idioot," riep ze. „Doen de heeren je soms geen mooi bod? Billy meent 't zoo kwaad niet," ging ze voort, tot Jimmy sprekend. „Hij is alleen maar giftig op je, omdat je hem tegen de wereld hebt geslagen, snap je?"

„Laat je mijn naam er dan buiten?" zei de man knorrig.

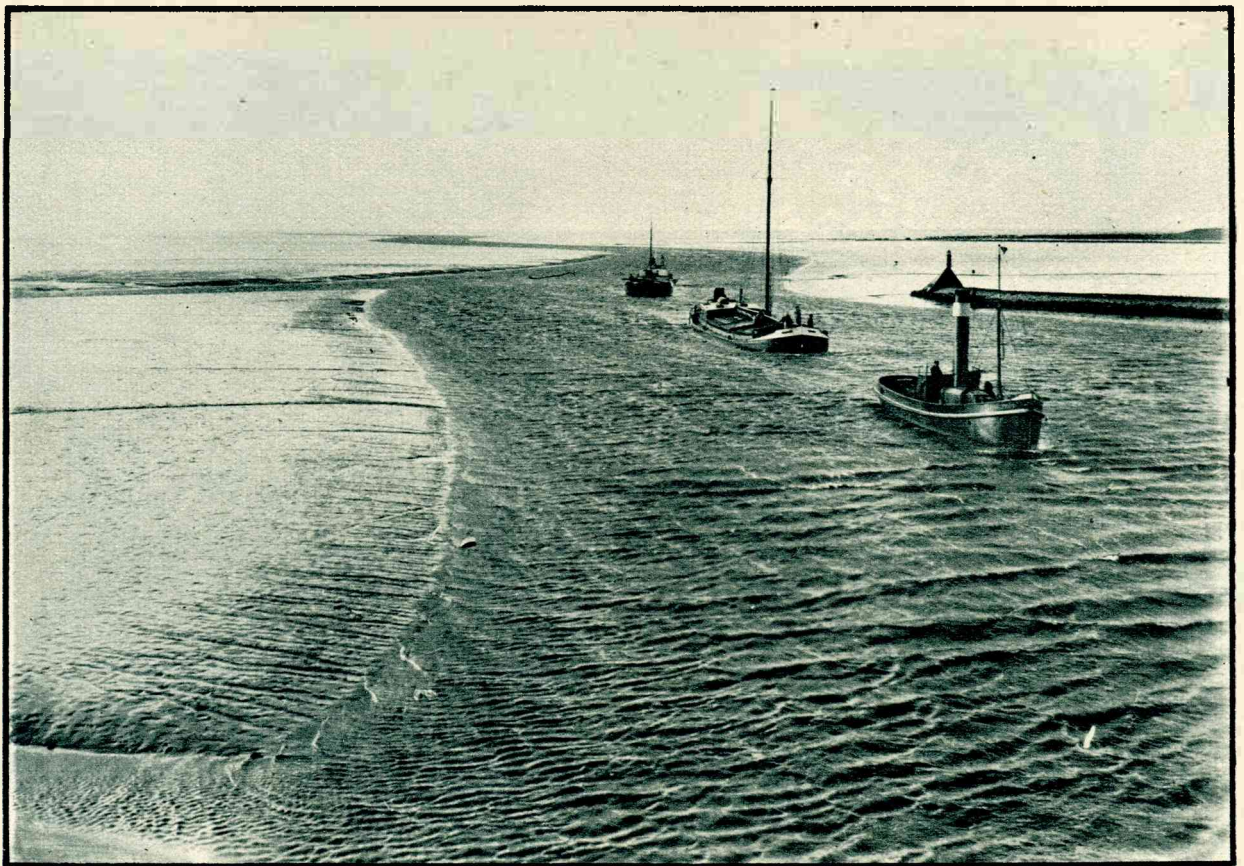

Op reis door ons land.

BIJ BILTHOVEN, DE ZICH STEEDS UITBREIDENDE MOOIE FORENSENPLAATS IN DE OMGEVING VAN DE UTRECHTSCHE HOOFDSTAD.

Op reis door ons land.

ALS HET LAAG WATER IS IN DE LAUWERZEE BIJ ZOUTKAMP, KAN MEN DUIDELIJK DE AFSCHEIDING ZIEN TUSSCHEN DE VAARGEUL EN DE ONDIEPTEN AAN WEERSZIJDEN.

„Natuurlijk,” verzekerde hem de inspecteur.

„Weet je de Cressford-sstraat?”

Ritchie knikte.

„Weet je de Drie Tonnetjes?”

„Ja.”

„Nou, als je in 't achterkamertje van de Drie Tonnetjes gaat, zul je twee kerels zien zitten drinken. Die moet je hebben. Ik heb ze er een half uur geleden zien zitten, en ze blijven er minstens den heelen dag. Mensch, wat hadden diè 'n goeie gehad!”

„En waar denk je, dat 't boeltje zit, Bill?”

Het was voor het eerst, dat de man lachte.

„Ergens waar jij er nooit naar zou zoeken.”

„Waar is dat?”

De man fluisterde hem iets in 't oor.

„Als ik 't vind, zooals je gezegd hebt, krijg je vanmiddag je geld.”

„Komt in orde, chef.”

Toen zij buiten waren, haalde Jimmy diep adem.

„Hoe weet hij dat allemaal?”

De inspecteur lachte.

„Heel eenvoudig,” antwoordde hij. „Omdat hij ook van de bende is.”

„Ik begrijp 't niet.”

„Hij redeneert zoo: één tientje zeker is beter, dan twintig pond met zeven jaar zitten er achter. Laat je maar nooit wijsmaken, dat er zooiets als beroeps-eer bestaat tusschen dieven onderling. Ik heb er tenminste nooit iets van gezien. Ik zal vast een paar mannetjes naar de Cressford-sstraat sturen — en dan ga ik een bevel tot huiszoeking halen. Je kunt wel meegaan, als je zin hebt. Ik zal Fielding er ook bij moeten hebben, om zijn boeltje aan te wijzen.”

Fielding keek woest door zijn bril naar Jimmy, toen deze met den inspecteur het privé-kantoor werd binnengelaten.

„Wat moet jij hier?” vroeg hij den eerste.

Jimmy keek hem strak aan en schudde het hoofd.

„Ik wou uw oogen eens bij daglicht zien,” antwoordde hij zonder eenigen schroom. „Ze zijn slecht, bar slecht. Zoudt u uw bril even af willen zetten?”

„Laat dat nu maar rusten,” kwam Ritchie er tusschen. „Ik had graag, dat u even meeging, meneer Fielding. Ik heb een idee, waar uw zilver zijn kan.”

Opgewonden sprong Fielding op.

„Hebt u de dieven gevonden?”

„Ze zitten al achter slot en grendel. Ik wou u meehebben, om uw eigendom te herkennen. Dat wil zeggen, als mijn inlichtingen juist zijn, maar ik denk van wel.”

Het sloeg juist twaalf uur, toen de inspecteur, gewapend met een bevel tot huiszoeking, voor geval hij dit noodig mocht hebben, en vergezeld door twee agenten, aan de bel trok van een net huis in Hoxton. Een vrij jonge vrouw deed de deur open, en toen haar blik op den inspecteur viel, verbleekte zij.

„Ik zou graag uw man even spreken, mevrouw,” zei hij niet onvriendelijk.

„Mijn man is niet thuis,” antwoordde de vrouw, haar zenuwen bedwingend, hoewel de inspecteur zijn voet al tusschen de deur had gezet. „Hij is naar 't Lagerhuis. Wat moet dat beteekenen, dat u hier binnen wilt dringen? Daar zult u last mee krijgen. Mijn man is lid van 't Parlement...”

„Vooruit maar,” zei de inspecteur; hij drong langs de vrouw heen, en met de twee agenten ging hij de trap op. Fielding en Jimmy bleven in het portaalje staan, elkander aankijkend.

Het duurde nauwelijks een minuut, of Ritchie riep hen toe, boven te komen. In een flinke kamer lag een groot valies open op den vloer, bijna vol met zilver; eenige voorwerpen stonden er naast, klaarblijkelijk gereed om eveneens ingepakt te worden. Achter het valies stond een man met 'n langen baard, een kaal hoofd en eigenaardige, doordringende oogen.

Zijn zwakke oogen inspannend stond Fielding door zijn bril naar dien man te staren. Jimmy had aan een enkelen blik genoeg.

„Wel verbazend!” riep hij uit; „het is mijn vriend Rumpus!”

„Herkent u eenige van die voorwerpen, meneer Fielding?” vroeg de inspecteur.

„J-ja... dat is mijn zilver, maar... ik begrijp niet goed... Hoe komt meneer Rumpus hier?”

„Ik zou liever vragen, hoe het zilver hier komt,” merkte Jimmy op. „Meneer Rumpus schijnt een eigen manier te hebben, om zijn democratische beginselen toe te passen.”

De inspecteur ging naast het parlamentslid staan.

„Frederik Rumpus,” zei hij, „ik arresteer u wegens heling van gestolen goed.”

VIII.

De heer Richard Fielding was geweldig van streek. De man, dien hij als vriend in zijn huis had ontvangen, dien hij bewonderd had om zijn openhartige manier van spreken, dien hij toegelaten had in den kring zijner familie, en zelfs beschouwd als een geschikten kandidaat naar de hand van zijn dochter — deze man bleek een doodgewone heler van gestolen goed te zijn, en hij had

al een vrouw! En dat niet alleen, maar hij had kalm den diefstal in zijn huis op touw gezet! Het was afschuwelijk, ongelooflijk.

„Ik ben niet meer in de stemming, om vandaag naar mijn kantoor te gaan,” zei hij tot Jimmy. „Ga maar met me mee naar huis om te lunchen. Begrijp me goed, dat verandert niets aan onze afspraak, maar... maar ik moet iemand hebben om tegen te praten.”

Mevrouw Fielding en de twee meisjes waren in den tuin, toen de twee mannen door het hek kwamen. De oude dame snelde op haar man toe.

„Heb je nieuws?”

„Nieuws? Of ik nieuws heb!” antwoordde Fielding. „Al het zilver is gevonden.”

„Ze hebben er in ieder geval één. Hallo! Waar is Harringway gebleven?”

Jimmy had de gelegenheid aangegrepen, die Fielding's gesprek met zijn vrouw hem aanbood, om naar de plek te loopen, waar de twee meisjes stonden. Cherry gloeide van opwindning.

„Jimmy!” riep ze uit. „Heeft vader 't goed gemaakt met je?”

„Het is nog maar een wapenstilstand,” antwoordde Jimmy, en de gouden vlekjes dansten in zijn oogen, „maar ik heb goeden moed, dat ik er een vrede van zal kunnen maken.”

Enny keek hem vragend aan.

„Je zult er straks wel alles van hooren,” zei hij.

Tijdens de lunch vertelde Fielding van zijn verbazingwekkende ontdekking, met alle zorg zijn eigen figuur reddend.

„Ik heb dien vlegel nooit vertrouwd,” beweerde hij. „Er zullen er wel meer van dat soort zijn; als iedereen er maar zoo'n oog voor had als wij!”

Na den maaltijd ging Fielding naar zijn studeerkamer en liet het aan zijn vrouw over, op de meisjes te passen, welke taak zij vervulde door in slaap te vallen. Jimmy wandelde met de twee gezusters den tuin in.

„Heb je die tweehonderdvijftig pond nu al verdiend, Jimmy?” vroeg Cherry.

„Nog niet — maar ik geloof, dat ik 't nu gauw voor elkaar zal boksen.”

Toen scheen Cherry opeens iets te zien, aan den anderen kant van den tuin, dat haar belangstelling trok; zij holde weg.

„Dus dien Rumpus zijn we kwijt,” begon Jimmy.

„Je weet heel goed,” zei Enny, „dat ik toch nooit met hem getrouwd zou zijn.”

„Dat begrijp ik — want hij had al een vrouw.”

„Hè — ik bedoelde...”

„Bedoel je, dat ik altijd op je had kunnen rekenen, wat er ook gebeurde?”

„Dat weet je heel goed, liefste.”

Het heestergewas groeide op de plek waar zij nu waren, nogal dicht, en dat was een voordeel, gezien wat er toen gebeurde. De uitwisseling van teederheden werd echter verstoord door de schelle stem van Cherry.

„Enny! Waar zit je?” riep die jongedame, met een bewonderenswaardig vertoon van onwetendheid. „Waar zijn jullie toch aldoor? Vader heeft naar je gevraagd, Jimmy.”

Fielding zat in de studeerkamer met den eerwaardigen heer Francis Biggs te praten, toen Jimmy binnenkwam. De predikant schudde hem glimlachend de hand.

„Ik heb het heele verhaal gehoord,” zei hij. „Wat een geluk, dat die inspecteur u beter kende dan ik!”

Fielding had een papier in de hand, en zocht nu naar zijn bril.

„Een brief van den inspecteur,” zei hij knorrig, „maar ik kan 't niet lezen.”

Jimmy nam hem het blad papier uit de hand.

„De heeren schijnen bekend te hebben,” zei hij.

Hij legde den brief op tafel en keek Fielding ernstig aan.

„U moet heusch uw oogen eens na laten kijken,” ging hij voort. „Anders wordt u nog stekeblind.”

„Denk je, dat ik er niet naar heb laten kijken?” zei Fielding smalend. „Ik word oud — da's de heele kwestie!”

BLOEDARMOEDE

BLEEKZUCHT en alle daaruit voortvloeiende
ZWAKTETOESTANDEN

Dr. H. NANNING'S
HAEMOFERRIN
(STAALHAEMATOGEEEN)

Uitstekend bloedvormend versterkingemiddel.

f 2.60 p. 1/1 flesch - Aangenaam van smaak - f 1.60 p. 1/2 flesch
Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek N.V. - Den Haag

E.N.S.A.I.D. INSTITUUT

TOLSTEEGSINGEL 54 - UTRECHT

Mevr. M. Hendriksen-Knapen
Directrice

500

Op 1 September j.l. werd te
Utrecht de 500e school geopend

500

Thuis leeren knippen,
naaien en stofversieren

kan elke dame en meisje. Onze lessen worden gegeven schriftelijk, per radio over Huizen Maandagmiddag 3.15 en Donderdagavond 6.45 uur en op onze 500 scholen in Nederland, België en Nederlandsch-Indië. Reeds ruim 128.000 cursisten volgden dezen cursus. Waarom u nog niet? Eenig in Nederland, de gemakkelijkste methode

zonder teekenen of rekenen.

DAMES en MEISJES, die verhinderd mochten zijn onze Cursussen te volgen, ontvangen na toezending van onderstaanden bon met 25 cent aan postzegels, een mooi boek en een gratis apparaat als extra reclame om thuis alle kleedingstukken te leeren maken en vermaken.

JUBILEUMBON

Aan
Modevakschool E.N.S.A.I.D.
Tolsteegsingel 54 - Utrecht

Naam

Plaats

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel
bloedende als blinde aambeien
worden krachtig bestreden door

Aambeienzalf Boom

Het jeuken bedaart spoedig.
Alleen echt zoo de verpakking is

voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar
in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

KOOPT BIJ VAKSMEDEN ! NET IS UW VOORDEEL !!

Onder volle garantie en vakkundige plaatsing leveren wij

HAARDEN met onafbrandbare lak vanaf f 57.50

HAARDKACHELS, het nieuwste, in alle kleuren - 32.50

HUISHOUDKACHELS, zwart, prima fabriekaat... - 14.50

F. G. HOLTHUIZEN
N. MARKT 12 - TEL. 10272 - ROTTERDAM

De oogen van Uw man
zeggen U meer dan Uw spiegel !

Als U, Mevrouw, graag een gunstig
oordeel over Uw teint wilt lezen in de
oogen van Uw man, dient U uitsluitend
Palmolive zeep te gebruiken. Samengesteld uit de cosmetische olij- en palm-
oliën, heeft deze zeep een verzachtenden en
verjongenden invloed op de huid. Masseer Uw
gezicht 's morgens en 's avonds twee minuten
lang met het overvloedige schuim van Palmolive
zeep en warm doch nimmer heet water.

Zóó blijft U jong de
oogen van Uw man zullen
het U stellig bevestigen. **20ct.**

FRARARO
FRANK RADEMAKER ROTTERDAM

*Chocolat
Mille Fleurs*

ELEGANT VAN VORM
EDEL VAN SMAAK

KUNSTGEBITTEN

f 55.-

Absoluut pijnlooze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekentondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3
en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12
en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

IN 'N OOGWENK IS DE JEUK VERDWENEN !

Misschien komt het U overdre-
ven voor, tóch is het waar, dat
ge de ondragelijke jeuk, die door
huidaandoeningen veroorzaakt
wordt, direct kunt bedaren. De
eerste druppels D.D.D. — een
beroemd geneeskrachtig
middel tegen huidaandoeningen
— brengen dadelijk verlichting.
D.D.D. dringt diep in de poriën
der huid en doodt daar de ziekte-
kiemen. D.D.D. is geen vette
zalf, maar een heldere vloeistof.
Het wordt met succes aangewend
tegen ekzeem, uitslag, brand en
andere aandoeningen der huid.
Koop nog heden een flacon van
f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheker
of Drogist. C-6

DDD GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN

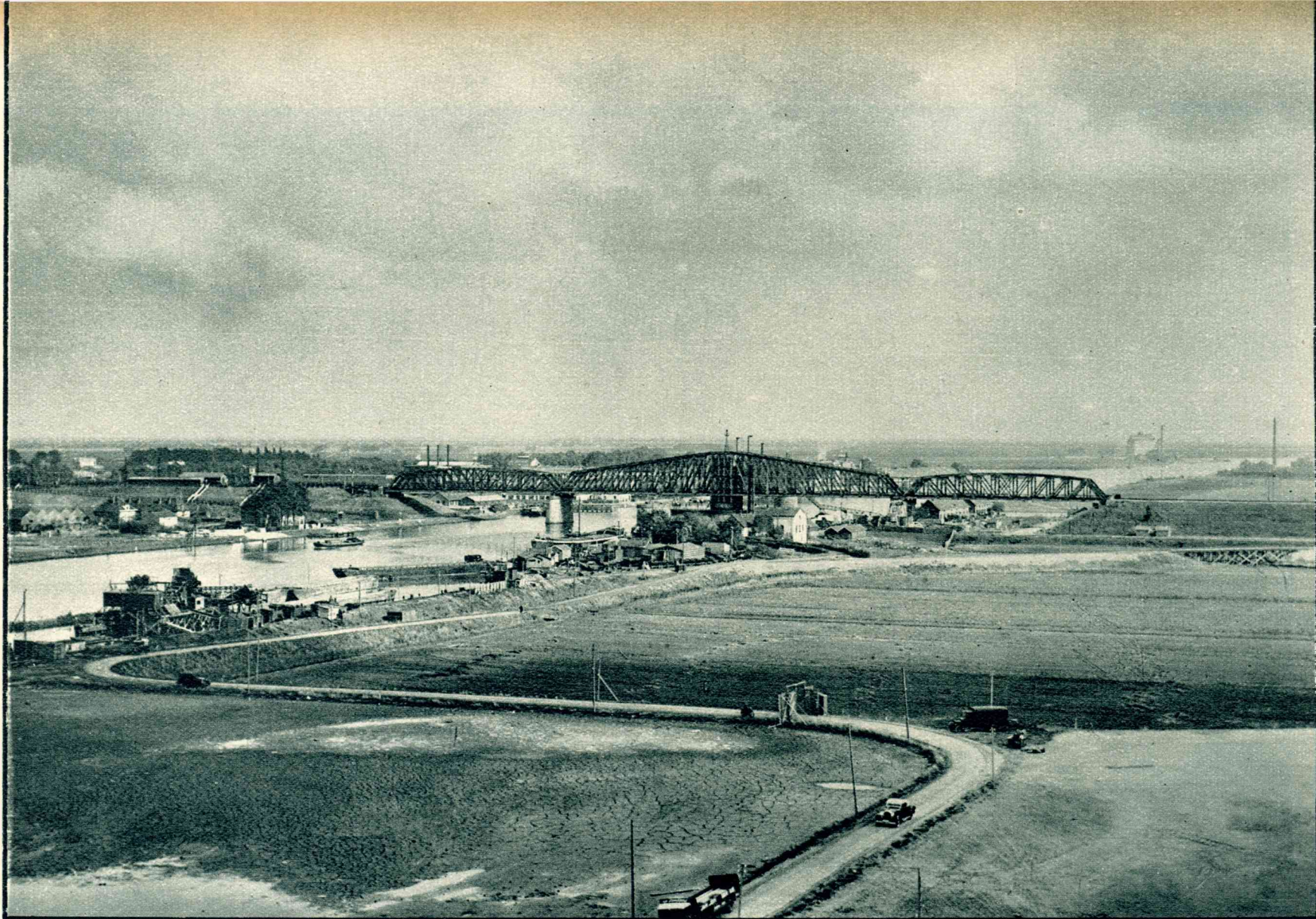
OPHEFFINGS - UITVERKOOP !

Alle voorradige meubelen worden tegen
buitengewoon lage prijzen uitverkocht, o.a.
2 crapeaude en 4 stoelen, bekl. m. moquette **f 29.-**

H. RIETVELD, MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Caisstraat 46-48-50

Zie nu onze 8 étalages eer ge elders gaat koopen !

Op reis door ons land.

DE HEMBRUG OVER HET NOORDZEE-KANAAL BIJ ZAANDAM.

„Ik geloof nooit, dat 't dat is,” antwoordde Jimmy. „Ik ken iemand, die buitengewoon veel studie van oogen gemaakt heeft. Een vriend van me. Ik wou, dat u hem eens uw oogen liet onderzoeken.”

Mijnheer Biggs keek Jimmy aan met een eigenaardigen blik.

„Waar woont hij?” gromde Fielding.

„'t Is geen reclame-mensch,” zei Jimmy. „Hij oefent alleen maar op recommandatie praktijk uit. 't Lijkt me 't beste, dat ik hem maar eens hier stuur.”

„Een uitstekend idee,” vond de geestelijke.

„Ik zal zien of hij morgen kan,” zei Jimmy. „Als u dan dien dag van 't kantoor wegblijft...”

„Hoe gauwer hoe beter,” zei mijnheer Biggs.

Fielding verzette zich nog wat tegen het voorstel, maar gaf ten slotte toe. Jimmy en de predikant verlieten samen Huize Septon.

„Schaapskoppen,” zei laatstgenoemde opeens, zonder de minste aanleiding.

Jimmy keek hem snel aan.

„U hebt het geraden,” antwoordde hij.

De oude oogarts met den witten baard verbond de oogen van den heer Fielding.

„Het verband moet er een week omblijven,” beval hij.

Zeven dagen later kwam hij terug. De vrouw en dochters van Fielding waren in de ziekenkamer, begeerig om den uitslag van de operatie te vernemen.

„Ik heb goedgevonden, dat u er bij kwam, op voorwaarde dat u zich volkomen stil houdt,” zei de specialist. „Wilt u zoo goed zijn, dat gordijn even dicht te trekken?”

Het verband werd afgenomen. De oude man met den witten baard knikte. „De operatie is uitstekend geslaagd, meneer Fielding,” zei hij. „U zult voortaan beter kunnen zien, dan u zich van jaren herinneren kunt. U zult de eerste dagen nog een scherpje of een donkere bril moeten dragen, als u buiten in den zonneschijn komt.”

„'t Is gewoon een wonder!” riep mevrouw Fielding uit. „U schijnt buitengewoon handig te zijn...”

„Dat ben ik ook,” zei de oogarts koeltjes. „Als een mensch jarenlang enkele uren per dag besteedt, om zich in een bepaalde operatie te oefenen, moet hij daar wel erg handig in worden.”

Hij wachtte.

„Ik geloof niet, dat ik nog terug zal hoeven komen,” zei hij veelbeteekenend.

„O! Uw honorarium! Natuurlijk. Mijn vrouw zal even een cheque voor u invullen. Hoeveel is het?”

De man met den witten baard glimlachte.

„Tweehonderdvijftig pond.”

Fielding schrok even.

„Dat is nogal veel,” zei hij.

„Het is mijn prijs, mijnheer. Maar als u liever blind had willen worden...”

„Nee, nee. Schrijf maar even een cheque, Martha,” zei Fielding vlug tot zijn vrouw.

Mevrouw Fielding verliet de kamer, en kwam kort daarop terug met de cheque, die zij den oogarts overhandigde. Deze glimlachte en stak het papertje in zijn portefeuille.

„Het is niet ongebruikelijk,” merkte hij daarna op, „dat de patiënten, buiten het honorarium, nog een klein geschenk geven...”

„Groote hemel!” riep Fielding uit. „Is uw honorarium al niet groot genoeg?”

„Voor de omstandigheden precies groot genoeg,” gaf de specialist ten antwoord; „maar...” Glimlachend maakte hij een wuivend gebaar met de hand.

„Een... een geschenk,” zei mevrouw Fielding weifelend. „Als... als 't gebruik is. Maar ik weet haast niet...”

„Zal ik u zeggen, wat ik graag hebben wou?”

De oogarts ging naar Enny toe.

„Hiermee ben ik volkomen tevreden,” zei hij.

„Maar mijnheer!” riep mevrouw Fielding, terwijl het meisje trachtte, haar hand los te wringen, „bent u gek geworden?”

„Heelemaal niet,” was het antwoord. Toen ging de oogarts met de hand over het gezicht. De witte baard verdween, en tegelijkertijd verscheen in het halflicht der kamer, als een winterzonnetje door de mist, het roode hoofd van Jimmy Harringway.

„'t Is Jimmy!” riep Cherry.

Het kostte moeite, Fielding te beletten, het laatste lichte verband van zijn oogen te rukken.

„Je wilt toch niet zeggen, dat die kwast mijn oogen genezen heeft?” riep hij.

„Ik heb mijn portie van de overeenkomst vervuld,” zei Jimmy.

„Hoe is 't mogelijk! Maar ik heb gezien... Enfin, je hebt 't gewonnen — ik zal mijn woord houden.”

„O Jimmy,” zei Enny dien avond, toen zij aan het hek afscheid namen, „ik had nooit gedacht, dat je zoo knap was.”

„Zoo héél buitengewoon is 't niet,” antwoordde Jimmy lachend. „Ik heb vijf jaar in de medicijnen gestudeerd, onder den naam Harris, en ik heb me gespecialiseerd in oogziekten.”

„Dus je bent dokter!”

„Ja,” antwoordde Jimmy. „Ik heb me nog niet gevestigd, maar nu ik eenmaal zeker genoeg van mijn zaak ben, zal de praktijk wel komen.”

„Je moet toch een massa oefening gehad hebben, om die operatie voor vader er zoo goed af te brengen!”

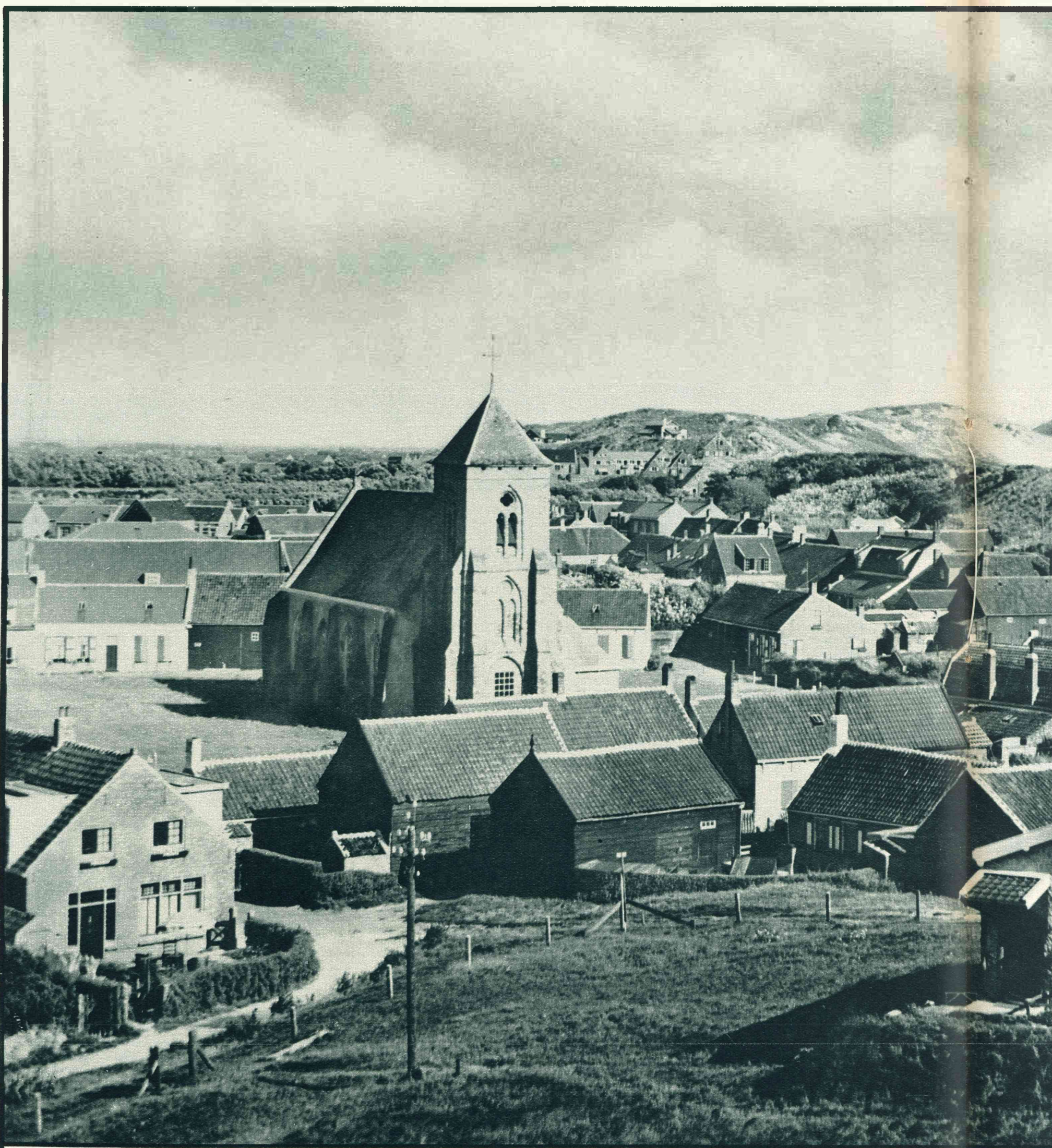
„Oefening! Dat zou ik denken. Met schaapskoppen kom je een heel eind.”

Enny wist niet, wat hij hiermee bedoelde, maar dat kwam er niet op aan.

„En vader dacht, dat je zoo'n domoor was.”

„Waaruit te leeren valt, dat een mensch nooit naar den schijn moet oordeelen,” zei Jimmy lachend, en hij kuste haar goeden nacht.

EINDE.

Je spoort er langs en vanuit den trein kun je 't kerkje en den molen en het stationskoffiehuis zien; of je fietst er door en je moppert over de vreeselijke bestrating van kolossale keien; of je autoot door de hoofdstraat, over het pleintje bij de kerk en een zijstraat (dat is het heele dorp), en als je één keer den claxon gebruikt, krijg je een kleur, omdat het geluid veel te hard en te schel lijkt voor een stil, lief dingetje als dat dorp, en als je érgen dorst hebt waag je een bestelling in het café, waar het erg meevalt, want de koffie is niet slecht, het bier gaat wel, de karnemelk is heerlijk versch en de dochter wil wel 'n praatje maken. Maar dan ga je gauw weer verder en evenmin als de naaimachine vertegenwoordiger in

HET DORP

DORPJE

Reikjavik of de slager in Bloemfontein weet je, hoe aardig en hoe mooi en hoe intiem en hoe lief zoo'n dorpje is. In ieder geval is 't de moeite waard, om er eens 'n half uurtje te vertoeven en 't te leeren kennen in zijn typische rust en kleinheid die misschien saai lijkt maar die je bij langer verblijf gauw leert waardeeren, omdat 't 'n sfeer geeft van intimiteit, 'n sfeer van dit-hoort-bij-ons en van veiligheid, of je in je eigen huis was. Overal zijn die dorpjes, aan de zee en neergeplakt in de hei, in Friesland en 'n uur buiten Winschoten, in Brabant en Gelderland en Overijsel of tusschen Utrecht en Deventer, en zij geven 'n gezellige, prettige bekoring aan ons land. Maar dat laatste weten de buitenlanders soms beter dan wij zelf. (Zoutelande op Walcheren.)

VROUWENLEVEN

EEN MODERN DOPJE VAN UW OUDEN VILTHOED

Dit moderne dopje maken we van een bestaanden vilthoed waarvan we alleen den bol behoeven te gebruiken. Al is het model nog zoo ouderwetsch, wij kunnen er 't moderne dopje van maken. Het moet een gladde bol zijn zonder naden, of vouwen; een oude velours hoed is zeer geschikt voor ons dopje.

We beginnen met den hoed boven den stoom te houden en te schuieren met het haar mede. Is de bol te hoog, dan knippen we rondom een rechten rand af; de hoogte moet nu ongeveer zijn 15 c.m., gemeten van den onderkant tot aan de kruin. Van de meeste

hoeden zult u echter niet zoo veel hebben af te snijden, daar de modellen in den laatsten tijd nogal plat zijn. Nu begint u er vorm in te knippen, niet kartelig, maar goed afgerond, zie fig. 1; fig. 2 geeft het model rechts gezien en 3 toont u het model links. Nu past u het model. De ingeknipte holte van voren komt in 't midden, dan loopt 't model weer even boven uw linker oog omhoog, gaat dan weer met 'n even gebogen lijn naar boven en vervolgens weer gebogen naar den hals.

De achterkant valt precies in de halsbuiging over het achterhoofd; is die te laag, dan knipt u nog een randje weg met het model mede. De rosetten zijn van fluweel, schuine reepen van 10 c.m. breedte en ruim 30 c.m. lengte, het fluweel wordt dubbel gevouwen, en laiton wordt er op de machine tusschen genaaid in de vouw, zie fig. 4. Een ring wordt nu gevormd, zie fig. 5, en de ruimte in het midden wordt ingehaald, zoodat een mooie ronde roset gevormd wordt, een kunstbloem van zijde of fluweel komt in het midden op de roset. Het fluweel voor de roset en den strik voor den achterkant, eveneens loopend om den bol, maken we in dezelfde kleur als de vilt of velours bol, de bloempjes alleen worden in een afstekende

kleur. Voor een zwart velours hoedje met zwart fluweel garnering staan gele bloempjes allerliefst, een bruine bol met bruin fluweel gegarneerd, oranje bloempjes, grijs vilt, grijs fluweel, donker blauwe bloempjes. We nemen twee eenvoudige enkelbladige bloempjes uit een

klein boekje, ongeveer zooals op de teekening, de rosetten worden van voren op den bol genaaid, even over elkaar. LEA.

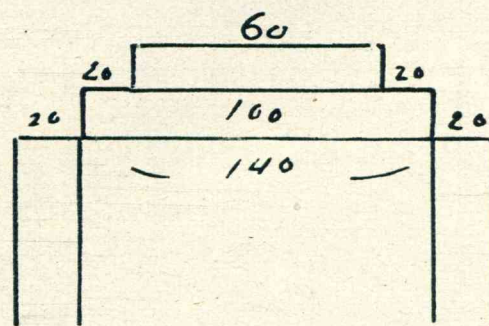
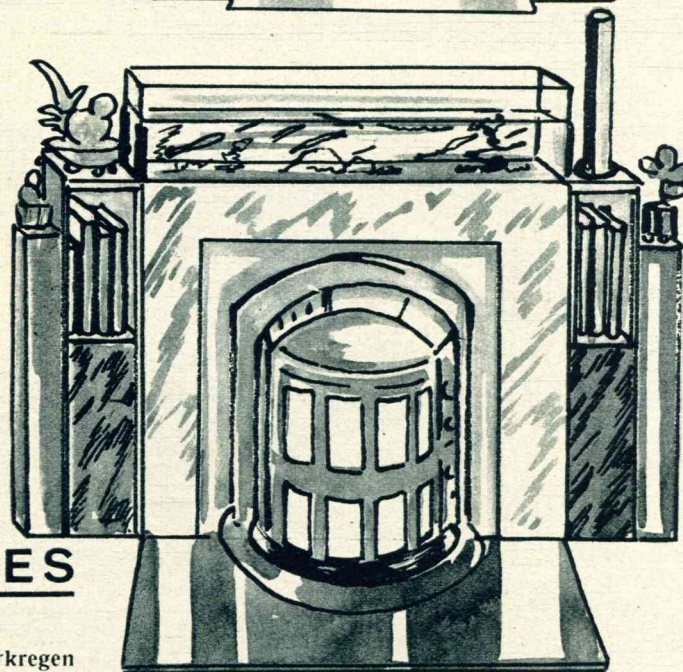
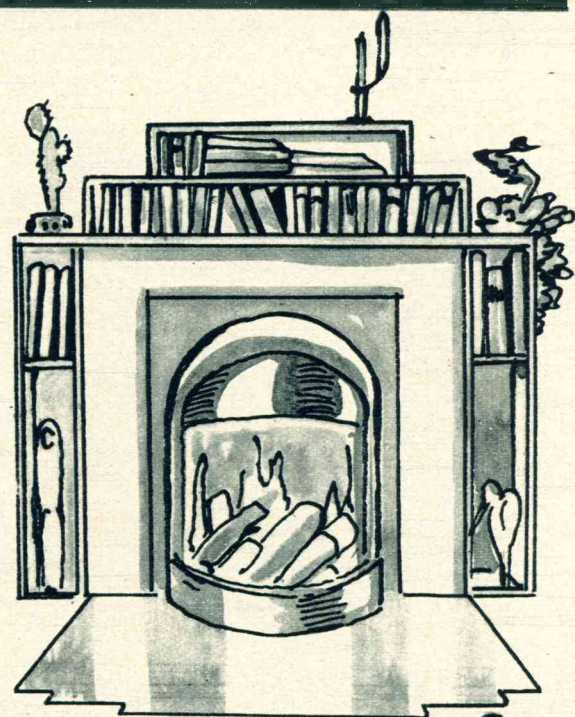

SCHOORSTEEN- ENTOURAGES

Een decoratief geheel wordt verkregen door den schoorsteenmantel te ombouwen als op fig. 1. U gebruikt smalle plankjes ter breedte van den schoorsteenmantel. U moet zorgen, dat de hoekjes, welke trapsgewijs oploopen, even hoog en even breed worden, en dat de verhoudingen gelijk zijn, dan krijgt men een modern geheel. Uw schoorsteen zal misschien andere maten hebben, dan krijgt u natuurlijk ook een andere verhouding.

U zult hiervoor eikenhout kunnen gebruiken of triplex hout; 't laatste, geschilderd, is

voor de schoorsteen-entourage heel mooi b.v. in doffe lichte kleuren, zooals beige, licht grijs, pastel groen, blauw, of rose, passend bij 'n grijs marmeren schoorsteen, of oranje, geel en hard groen, passend om een zwarten schoorsteen. Ook in een kamer waarin in het geheel geen schoorsteen is, doch alleen 'n stookgelegenheid, of voor omlijsting van een gashaard, of een elektrische kachel, zal het mooi

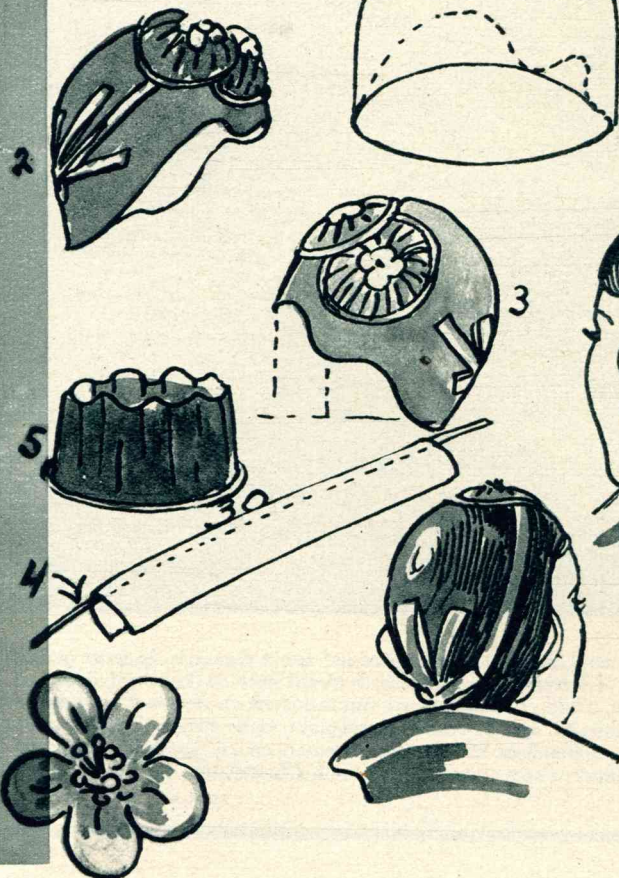

zijn. De binnenkant der nissen kan nog 'n andere kleur hebben.

De tweede teekening laat u een aquarium zien, op den schoorsteenmantel geplaatst, een speciaal plekje voor tropische vischjes, als de haard dag en nacht doorbrandt. U krijgt natuurlijk een glazen aquarium precies passend op den schoorsteenmantel, en naast den schoorsteen twee kolommen, één ongeveer 20 c.m. breed en 20 c.m. diep en daarnaast een van 10—10 c.m., welke in één kleur gehouden worden, en alleen voor sieraad dienen. De kolom van 20—20 c.m. heeft een nis waarin boeken geplaatst kunnen worden, 't geheel vormt een gezellige improvisatie voor aquarium en plaats voor cactusplanten.

De kolommen worden gemaakt van triplex, met een geraamte van dun latwerk.

D. D. L.

„Moeilijke” en zwakke kinderen

„Een kind van 3-13 jaar heeft evenveel kalk nodig als 2 volwassenen, want het kind heeft extra kalk nodig voor de vorming der beenderen en weefsels”, schreef een dokter in de „Dental Cosmos” van October 1928.

Nacht-zweet

Dit lastige en verslappende verschijnsel zal in enkele dagen met 4 à 6 Kalzantabletten per dag verdwenen zijn.

„Uit de kracht gegroeide” kinderen zullen - na eenigen tijd Kalzantabletten te hebben gebruikt - spoedig weer vroolijk en gezond worden. Het duidelijkste teken, hoe hun kleine lichaam om kalk vraagt, is wel het feit, dat zij de Kalzantabletten heerlijk vinden - lekkerder dan welke snoeperij ook.

Geef Uw kind eens eenigen tijd Kalzantabletten te snoepen (2 à 3 tabletten per dag). Dan zult ge zien hoe het weer opfleurt, hoe de eetlust en de lichaamskracht terugkeeren.

„Ons kind sukkelde jaren lang”

schreef ons een vader. „Het had slechten eetlust en was bepaald zwakjes. Ongeveer 6 maanden geleden schreef Dr. J. J. M. V.... hem Kalzantabletten voor. Reeds na enkele weken kon een belangrijke verbetering in alle opzichten geconstateerd worden; onze jongen kreeg veel meer eetlust, begon er veel beter uit te zien en werd ook opgewekter.

Hij heeft vanaf dat tijdstip geregeld Kalzan gebruikt en verbaast thans menigeen door zijn buitengewoon flinke ontwikkeling, zóó zelfs, dat hem vaak een veelouder leeftijd wordt toegeschreven.”

Tanden

Zwakke tanden zijn dikwijls zieke, ondervoede tanden. Kalzan zal Uw tanden sterk en wit maken en U behoeden voor veel pijn en zorg.

„Ik heb van Kalzan zeer gunstige resultaten ondervonden voornamelijk wat betreft de versterking van mijn gebit, waarmede ik altijd veel last heb gehad. Dit is het eerste jaargeweest, dat ik niet genoodzaakt was naar den tandarts te gaan.”

schrijft de Heer D.S., te Deventer.

Ouderdomszwakte

en vele andere zwakte-toestanden zijn aan kalkgebrek toe te schrijven. Prikkelbaarheid, duizelingen, dof gevoel in polsen en slapen zijn meestal een gevolg van verhoogden bloeddruk en geïrriteerdheid der zenuwen. Kalzan doet den bloeddruk dalen en vermindert de prikkelbaarheid der zenuwen - waardoor b.v. de behoefte aan voortdurend rooken afneemt.

Vraag nog vandaag een gratis proefmonster Kalzan met een of meerdere brochures aan.

In alle Apotheken en Drogisterijen à f 1.25 en f 2.25 per verpakking.

Pijnen en onregelmatigheden vergallen menige vrouw het leven. In zeer vele gevallen is kalkgebrek in het lichaam een der hoofdoorzaken en door Kalzan te gebruiken kan men dan op zeer eenvoudige wijze weer de vroegere fleurigheid en gezondheid terugkrijgen.

Bedenk ook - voordat ge tot iets anders besluit - dat Kalzan geen medicijn is maar een kalkvoedsel, zoodat het gebruik er van totaal zonder gevaar is.

- en aanstaande moeders

Een der vele duizenden brieven, die wij ontvingen:

In 't begin had ik veel te lijden van hevige krampen door het geheele lichaam, maar in hoofdzak in de beenen. Ik raadpleegde hierover mijn arts, onder wiens behandeling ik was. Deze schreef mij „Kalzan-tabletten” voor, welke ik stipt innam. Binnen een week had ik nergens last meer van en op aanraden van mijn arts bleef ik „Kalzan” doorgebruiken. De gunstige werking bleef niet uit. Ik kreeg grooten eetlust, terwijl braken in het geheel niet voorkwamen. Mijn gezondheid liet niets te wenschen over en tenslotte is alles zeer gemakkelijk verlopen.”

Mevr. K. K. L., te D.

KALZAN

Het Kalkvoedsel.

Andere typische kenteekenen van een kalkgebrek in het lichaam zijn o.a.: Netelroos - Haaruitval

Engelsche Ziekte

Huiduitslag, welke ontstaat door zoogenaamd „kwaad bloed”.

Langdurige Verkoudheden

Neusbloedingen en andere overvloedige bloedingen.

Losraken van tanden in groeiende kinderen en verwachtende moeders.

Winterhanden

Elk dezer kwalen toont, dat 't lichaam te weinig kalk bevat en zal daarom door Kalzan doeltreffend worden bestreden.

Gratis Bon

Wij zenden U een monstertube Kalzan met interessant boekje over de Kalktherapie gratis toe. Zend ons deze coupon en sluit 5 ct. postzegel voor portokosten bij.

VUL IN:

M. 1

Naam:

Adres:

* Brochure:

☐ „De betekenis van Kalzan voor het lichaam.” ☐ „Kalzan ter versterking van het gebit” ☐ „Kalk en de gezondheid der vrouw.”

Gelieve hokje voor de gewenschte brochure zwart te maken.

Zend aan:

N.V.A. Wulff & Co's Chem. Prod., Oostende 1-3, A'dam.

DE DUBBELE KOOP

door

Richard Howell Watkins

De oude brommerige chef der politie te Staimwich schoof wat naar voren op zijn stoel en legde een groote, harige hand op de knie van Don Larkin.

„Luister nu eens goed,” zei hij. „Je kunt Harry Gans aanklagen, wanneer je wilt, voor 't stelen van je auto, en dien Hammett wegens geweldpleging, en ik zal ze direct arresteeren. Maar dan is Gans op borgstelling binnen 't uur weer los, en we krijgen gewoon geen vat op 'm. Je kunt net zoo goed probeeren, een zeepbel in een papiertje te wikkelen. Wie weet krijg jij er dan nog een vervolging bovenop wegens valsche aanklacht. Dat kan. — Nou, wat wil je?”

Don Larkin zat peinzend zijn gebruinde gezicht te betasten. De ééne wang was dikker dan de andere. Als hij een beetje opzij keek, kon hij met zijn halfblauwe oog de warme tranen van medelijden zien op de oogleden van Binnie, sedert een maand zijn echtgenoot. Don hield op met het verplegen van zijn getroffen wang en schoot snel rechtop.

Al ontroerde het medelijden van Binnie hem, toch begreep Don Larkin, dat hij voor de eerste crisis in zijn huwelijksleven stond. Hij moest zijn vrouw laten zien, dat hij een mán was. Daarin tekort schieten zou een grootere ramp zijn dan het verlies van den nieuwen lichten two-seater, waarin ze al 't geld van hun huwelijksgeschenken hadden gestoken, en nog iets meer.

„Gans schijnt een heel erf vol tweedehands-auto's te hebben staan, aan den Postweg,” zei Don Larkin fel. „Daar zal hij de meeste wel van

gestolen hebben, net als den mijne. U wilt toch niet zeggen....”

„De meeste zijn niét gestolen,” viel de politie-man hem in de rede. „Dat heb ik uitgezocht. Misschien één op de twintig is gegapt — maar ik wil niet optreden, zoolang ik geen geval heb, waar ik vat op kan krijgen. Snap je? Met arresteeren schiet ik niets op — ik moet bewijzen!”

Binnie Larkin stond op. Haar oogen, die zoo teeder konden zijn, fonkelden verontwaardigd den ouden commissaris tegen.

„We kunnen beter gaan, Don,” zei ze.

„Nou, nou, dame — niet zoo kribbig tegen me zijn!” verzocht McNary. „U denkt misschien, dat ik zoo iemand de hand boven 't hoofd houd, maar dan slaat u er leelijk naast. U moet eens goed nagaan. De nummers zijn veranderd, zegt u, maar toch weet u zeker, dat 't uw eigen wagentje is, omdat er een kras op 't rechter spatbord vóór zit, die u er op hebt gemaakt met....”

„'t Is onze wagen!” zei Binnie. „Dat zag ik direct, toen ik 'm zag! Ik weet 't heel zeker!”

„Ik geloof u direct,” antwoordde commissaris McNary. „Maar Gans z'n advocaat zou u gewoon uitlachen. Ik weet vooruit, dat Gans een koop-brief voor dat karretje klaar heeft, en een paar getuigen, die zweren dat hij 't voor veertien dagen

al had. U zegt, dat de kar gestolen is voor den bazar van Hasting, hier in de stad, en dat een goocheme krantenjongen er een zekeren Blink Carney naar heeft zien kijken? Nu — Blink is 'n auto-dief — 'n echte. Maar niemand heeft gezien, dat hij er mee weg-reed, of dat hij 'm aan Gans verkocht. En Blink is nu al lang weg uit Connecticut. Ik weet precies, hoe hij werkt.”

„Met andere woorden,” zei Binnie trillend, „m... mensen, die hier in de stad k... komen, vinden heele-maal geen hulp bij de p... po... politie!”

„Ze krijgen alle hulp, die ik ze geven kan — maar die grapjes vragen tijd,” zei McNary moede-loos. „Geef me tijd. Ik weet, dat die auto

een soort huwelijkscadeau was, daarom spijt 't me dubbel. Wou u een aanklacht tegen Gans indienen, meneer Larkin?”

„Ja hoor!” murmelde Binnie haar man in 't oor. „Laat hem op z'n minst arresteeren, Don. Ik zou niet weten, waarom ze hem niets maken konden.”

Don Larkin schudde het hoofd. „Ik — eh — zal nog maar geen klacht indienen, commissaris,” zei hij, opstaande. „Ik... zal wel eens zien. Ga maar mee, Binnie.”

Hij wandelde het politie-bureau uit met den vurigen wensch, dat hij ervaren genoeg had mogen zijn in 't boksen, om dien grooten gorilla af te rossen, die hem een pak had toegediend waar zijn vrouw bij stond. Hammett's harde vuisten waren onbarmhartig geweest, toen Don z'n blauwe wagentje terug had geëischt. En nu stond de two-seater eenzaam tusschen een massa andere, vervallen vehikels op het groote erf aan den Postweg, wachtend op een nieuwen eigenaar.

Binnie Larkin wandelde naast Don. Ze zei niets. Ze bleef zelfs zwijgen, toen zij, in plaats van vroolijk weg te zoemen naar hun knusse huisje in een buitenwijk, op den hoek op een bus stonden te wachten.

En Don zei ook niet veel. Eerst toen zij van de bushalte naar huis liepen, hield hij op, zijn wenkbrauwen te fronsen.

„Er is één geluk, Binnie,” zei hij. „Gans heeft me zelf niet gezien. Hij was er niet, toen we kwamen.”

„Ik zou niet weten, wat daar voor g-geluk aan was,” zei Binnie. „Hij heeft ons w-wagentje. En 't is lang geen lolletje, om b-b-buiten te wonen, zoo'n end van de winkels, zonder auto!”

„Ik zal mijn uiterste best doen, om een ander te krijgen, Binnie,” zei Don zonder veel geestdrift. „Ik begrijp best, dat 't naar voor je is — den eersten tijd.”

„O, zoo véél kan 't me nu weer niet schelen!” zei Binnie, weer eens plotseling omslaande. „Ze hebben jou tenminste niet gestolen. Ik heb jou nog!”

„Ja — en ik liep me net af te vragen, wát je daar eigenlijk aan hebt,” zei Don somber. „In geen geval een bokskampioen — en misschien een grooten nul. Maar Gans heeft me niét gezien — dát weten we!”

„Luister nu eens goed!” zei Don Larkin. Dat zinnetje had hij overgenomen van commissaris McNary, omdat hij 't zoo pittig vond klinken. Onder den rand van zijn hoed uit had hij een scherp blik geslagen in het gezicht van Harry Gans, handelaar in tweedehands-auto's. „Als je dat dingetje direct van me overneemt — op een derde, zooals Blink Carney me gezegd heeft — dan heb je 't — maar direct zeggen! Ik heb 't druk.”

Harry Gans kauwde op zijn sigaar, en keek door het raampje van zijn kantoortje naar de rij wagens langs den Postweg. De lente-scherm viel op die étalage en er was niemand anders in zicht.

„Ik ben een fatsoenlijk zakenman,” zei hij.

Don Larkin stond op. „Dat geloof ik best,” zei hij met een spotlach, en zijn hand wuifde naar de rij wagens, waarnaar Gans gekeken had. „En er is een aardig stelletje overjarige vogelnestjes bij! Ik raak geen ouwetjes aan — ik bemoei me niet met two seatertjes en al dat goedkoope spul — ik doe alleen in nieuwe Blewitts — één in 'n stad. Deze komt uit Bedford — en hij is zoo goed als splinternieuw.”

Harry Gans zei niets. Tweedehands-Blewitts was je zóó kwijt — hij had er een stuk of wat gehad, en nu was er nog maar één.

Don Larkin liep naar de deur. „Adjuus, broer,” zei hij, en hij deed zonder aarzeling de deur open.

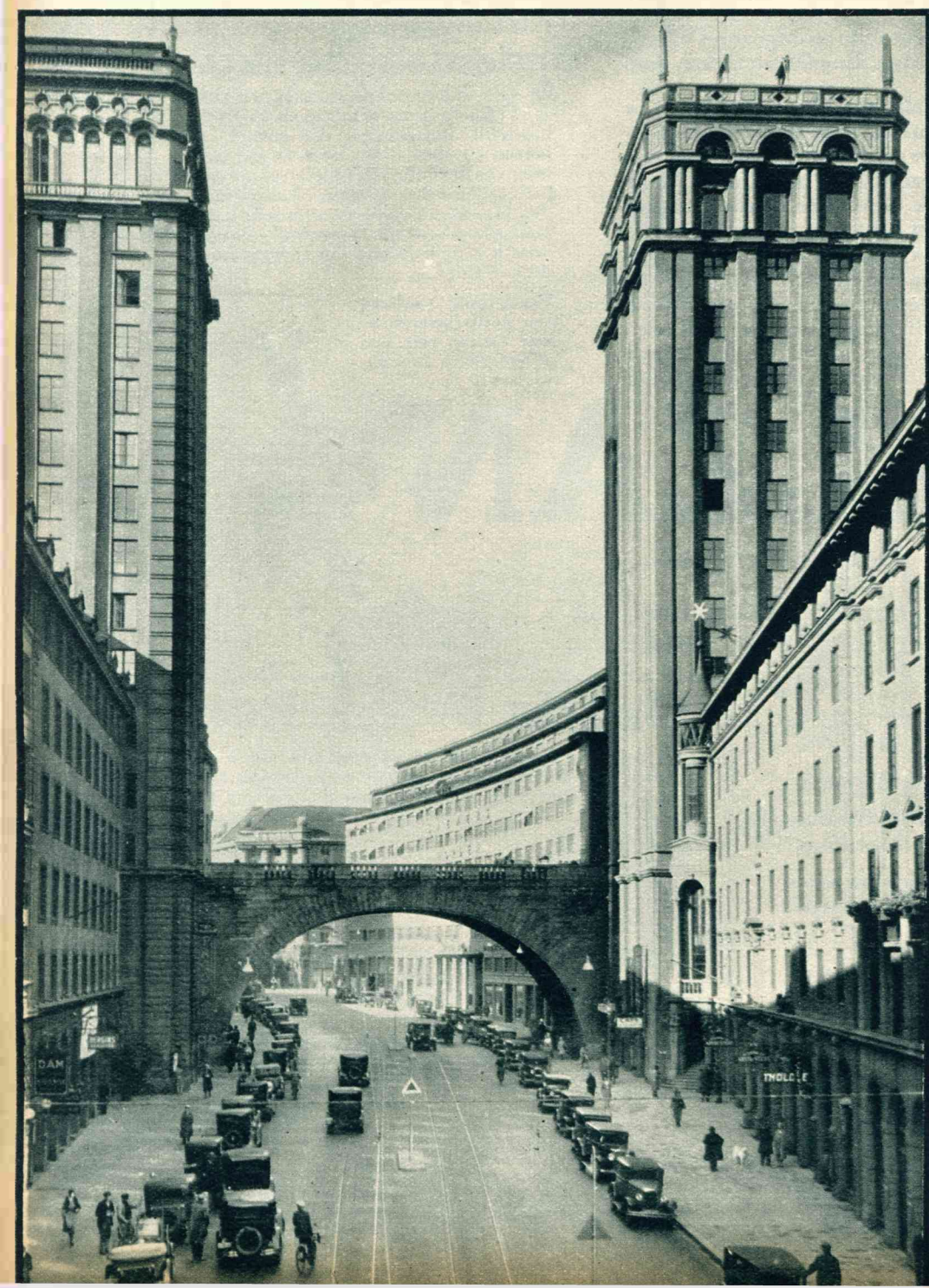
„Wacht even!” zei Gans. „Even praten kan toch geen kwaad?”

„Je lijkt wel gek!” snauwde Don terug, terwijl hij weer binnenstapte. „Praten kan 'n hóóp kwaad.”

„Wacht! Kom nou! Ik heb 't zoo niet bedoeld. Als Blink je gestuurd heeft — als je me dien wagen verkoopt — ik ken je niet....”

Ver van hier.

DE KUNGSGATAN,
KONINGSSTRAAT. DE
HOOFDSTRAAT VAN
STOCKHOLM.

Ver van hier.

EEN OPENBARE LEESZAAL IN WASHINGTON.

„Niemand kent me,” antwoordde Larkin. „Maar Blink zal je wel eens vertellen, hoe ik werk. Eén op 'n stad — da's mijn methode. En alle zaken onder vier oogen — jij niemand bij je, ik niemand bij me.”

De telefoon rinkelde koppig, twee dagen later te middernacht, in de weelderige kamer van Harry Gans. Mopperend kwam hij zijn bed uit.

„Die wagen, dien ik in Bedford gekocht heb, is er — staat op de achterste rij bij je eigen knollen,” zei kortaf de stem van Don Larkin. „Zorg dat je over tien minuten hier bent — met de contanten — alleen, anders rij ik door. Die gorilla, dien je in je kantoor laat slapen, is stomdronken. Heeft zeker iemand 'n flesch jenever laten slingeren. Laat 'm maar zoo — ik doe liever met één tegelijk zaken.”

Harry Gans kleepte zich aan. Twee dingen vergat hij niet: zijn portefeuille en een revolver.

Hij had er geen bezwaar tegen, een kleinigheid te betalen voor gestolen auto's, maar een revolver. zoo zei hem de ervaring, was het beste argument als de onderhandelingen niet vlot genoeg liepen.

Tusschen het onkruid en de heesters langs den steenen muur, die het groote erf van Gans aan den achterkant afperkte, lag Binnie Larkin voorover op den grond, en zij bibberde, niet van kou maar van vrees. De dunne, overwolkte nieuwe maan gaf bijna geen licht aan het stille veld. Zij had daar al bijna een half uur gelegen, en ze voelde dat ze het uit zou schreeuwen, als 't nog een minuut langer moest duren.

Maar ze had voor geen geld van de wereld ergens anders willen zijn. Met oogen, die groot waren van angst, tuurde ze door 't donker naar 'n bijna nieuwe Blewitt-sedan. Die wagen stond bij de oude karkassen, in de achterste rij van Gans' koopjes. Op de treeplank van de Blewitt zat Don Larkin; er gloeide een sigaret tusschen zijn vingers. Hij bleef roerloos, terwijl Harry Gans over den muur sprong, een keer heen en weer liep langs de rij auto's, en eindelijk naar het roode vuurpuntje toekwam.

„Kijk maar 'ns,” zei Don zacht, zonder te groeten. „Hier heb je een zaklantaarn. 't Is best in orde, denk ik — 't is of ie zóó uit 'n show-room komt.”

Harry Gans nam de lantaarn aan, maar gebruikte die niet. Hij ging om den wagen heen en betastte spatborden, bumpers, banden en portieren met ervaren handen. Hij deed het portier bij de bestuurdersplaats open en bevoelde de bekleding en de vloermat.

„Je had 'm niet hier moeten brengen, voor de nummers veranderd waren,” mopperde hij. „Ik zal 'm door Hammett, mijn chauffeur, weg laten rijden om over te verven en zoo, als hij niet te dronken is. Ik heb geen jenever op 't kantoorje laten staan. Wacht maar even.”

„Ik doe alleen met jou zaken,” zei Don Larkin scherp.

„Je krijgt geld, als ik zeker weet, dat Hammett niet te dronken is om te rijden — eerder niet,” antwoordde Gans. „Je kunt kiezen of delen.”

Er was een stilte.

„Ik zal wel wachten,” zei Don Larkin.

Harry Gans liep langzaam naar het kantoorje. Toen hij ver genoeg weg was, sprong Binnie Larkin op. Onhoorbaar rende ze naar haar man.

„Don! Don!” fluisterde ze. „We moeten weg! Hammett herkent je zeker — ze zullen...”

„Weg!” snierpte Don. Hij kwam niet van de treeplank af. „Weg — dadelijk!”

Langzaam ging Binnie naar haar schuilhoek terug. Ze ging weer liggen en greep met al haar kracht een grooten steen vast. Ze huiverde, toen ze de voetstappen van twee mannen terug hoorde komen. Eén van de twee liep wankelend en mopperde binnensmonds.

„Natuurlijk kan ik rijden,” verzekerde hij herhaaldelijk.

„Hier heb je 'm,” zei Harry Gans, en hij bleef vóór den wagen staan. Hij raakte de motorkap aan met beproevende vingers. „Ga er mee...”

Opeens zweeg hij. Hij bleef staan, met de ééne hand op den radiator.

Don Larkin kwam overeind van de treeplank.

„Da's sterk!” zei Harry Gans. „Hij is niet eens warm! Je zegt, dat je er mee uit Bedford komt...”

De lantaarn in zijn hand schoot plotseling aan. Een lichtstraal scheen even op den wagen, als een bliksemflits.

„Die smeerpomp wil me m'n eigen Blewitt verkopen!” riep Gans toen. „Hij heeft 'm hierheen gereden en...”

De lantaarn schoot weer aan, en het licht viel op Don Larkin. En zoo verblind werd Don niet, of hij zag, dat Gans nu in zijn andere hand de revolver hield.

De forsche, zwaaiende figuur van Hammett, naast zijn patroon, kwam opeens recht te staan. „Da's die stumper, die kwam piepen over zijn twee-seater!” zei de chauffeur. „Die blauwe, dien Blink ingepikt heeft!”

Er volgde vlug geruisch van wapperende kleeren en van bladeren, en Binnie Larkin kwam binnen den lichtcirkel van de zaklantaarn.

„Loopen, Don!” riep ze, en ze greep zijn arm. „Hij kan toch niet op twee tegelijk schieten!”

„Pas op als je je verroert!” snauwde Gans. „Zoo, is 't 'm dát! Dacht je mij geld voor mijn Blewitt af te zwendelen, omdat we dat ouwe brikje van je gekaapt hadden, hè stakker? Nou heb ik je zelf, voor diefstal van een Blewitt. Je bent wel goochem, maar toch nog niet goochem genoeg.”

„Wél waar,” antwoordde Don Larkin. Hij keek grinnikend naar de zaklantaarn en de dreigende

revolver, en sloeg geruststellend een arm om Binnie's middel. „Goochem genoeg tenminste, om mijn eigen wagen terug te krijgen — omdat je zelf hebt toegegeven, dat 't de mijne is.”

„Precies,” zei een andere stem.

Uit het portier van 't naaste oude karkas kwam het grijzende hoofd van commissaris McNary te voorschijn. Op het hoofd volgde zijn lichaam en daarop de lichamen van twee rechercheurs. Harry Gans, sprakeloos verbaasd, hoorde achter zich snel 't portier van 'n anderen auto opengaan.

„Dat noem ik tenminste houvast,” zei de politiechef. „Ik heb die bekentenis gehoord, Gans. Wil je 't uitvechten met mijn jongens, of wil je dat pistool wegsteken?”

Knorrig liet de heler de revolver in het gras vallen. Maar Hammett wierp zich met een gehuil op de tengerder figuur van Don Larkin.

Vlug liet Don zijn vrouw los. Hij deed een stap opzij. Toen Hammett bij hem was, legde hij al zijn kracht en wil in één stoot. Terwijl de forsche chauffeur boven hem uit stond met vernielzuchtige handen, kwam die stoot onder zijn kin terecht. Hij sloeg neer als een geslachte stier.

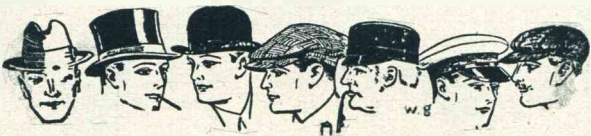
„Dat had ik den vorigen keer al willen doen,” vertelde Don zacht aan zijn vrouw. „Enfin, bussen gaan er niet meer, maar we kunnen nu toch naar huis rijden, schat.”

N.V. J. HENIGER JR

Kipstraat hoek Pannekoekstraat

Groote sorteering ruige Wolhoeden . . . f 2.50

VOOR ELK Z'N KEUS

N.V. J. HENIGER JR

Gr. Hilledijk hoek H. Groesinckstraat

Groote sorteering Hüchel Velourhoeden vanaf f 5.50

HAROL
REUKLOOS HAARWATER
ONMISBAAR VOOR
SCHOOLGAANDE KINDEREN

FLACONS 30-45+ BIJ DROGISTEN

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma **A. BERG**

HET adres voor het omlijsten van platen, etsen en foto's. Grootste sorteering

Telefoon 15632

*Adverteeren
doet verkoopen!*

PRIVÉ-DANSLESSEN

Danspaar Henri-Hélène leert U alle moderne dansen voor f 15.—. Alle inl. gratis dag. van 10-10 uur.
Dansinstituut H. FRENK
Jonkerfransstraat 21, Telef. 12433

Van last bevrijd
door slechts enkele
laxeertabletten
PEGESAN
NEDERL. FABRIKAAT
NA 12 UUR PIJNLOOZE,
OVERVLOEDIGE ONTLASTING
PER DOOSJE 25 ct.
VERKRUGB BIJ APOTH EN DROGISTEN
DE MEDICINMEESTER, UTRECHT

**Kunstlanden
Gebitten**

**SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING**

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekenfondsleden. Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering. Adm. **G. DE WAARD**, Mathenesserlaan 398 b bij de Hooifdrift - Tel. 30013 Te bereiken met alle lijnen naar het Westen. Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloembhof)
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenscheestraat 56, Schiedam

toch is't zoo!

Vader, de jongens op school vroegen mij, waar ik mijn jas' vandaan had.

Ik heb hun gezegd:

Natuurlijk van P & C

Een schitterende
jas voor

12..

En de mijne,
jongen, kost ook
maar

20..

't Is ongelooflijk!

MEERKOTTER

**BETERE KWALITEIT
LAGERE PRIJS**

PEEK & CLOPPENBURG

BREUKLIJDERS

Dit is **C. H. SCHOLTE**, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nestr. 105 a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

EULEN Rotterdam
Met alles goed-kooper!
H. & Meulen

HOOGSTRAAT
ROTTERDAM

*Laat Uwe woning
door ons inrichten!*

Gratis advies
en begroting!

**Speciale Aanbieding
Complete Huiskamer**

Schuiftafel, Dressoir,
2 Fauteuils, 4 Stoelen,
Theemeubel **69.-**

Salon Ameublement

2 Crapeaude, 4 Stoelen
135.- 89.- 59.- 39.-

Bezichtig onze
80 Modelkamers

Shishimai, de Japansche leeuwendans of zonnedans, vroeger de dans van priesters alleen, daarna van de acrobaten en goochelaars, en nu 'n echte volksdans, is volgens de Japansche legende van de goden zelf afkomstig. De godin Ugumé, die zoo ongeveer de vrouwelijke clown van het godengezin was, danste hem vroeger dikwijls en bracht daarbij door haar dolle grimassen en sprongen het verheven gezelschap zoo aan het lachen, dat de zonnegodin het in haar diepe spelonk hoorde en nieuwsgierig naar buiten kwam. Zoogauw zij haar spelonk verliet, gebeurde het groote wonder: de aarde werd verlicht door de zon. Dat gunden de goden echter den menschen niet; zij dreven de godin weer in het hol en rolden er een grooten steen voor, zoodat de zon er niet meer door kon dringen. Enkele stralen echter waren buiten gebleven, en deze verlichtten het stukje van de wereld waar Japan ligt; daarom heet dit sindsdien 't land van de rijzende zon. Vandaar dat deze dans, die 't licht aan Japan gaf, 'n uiting is van levensblijheid en vreugde, blijdschap

*Goede zon
in Japan
kwam*

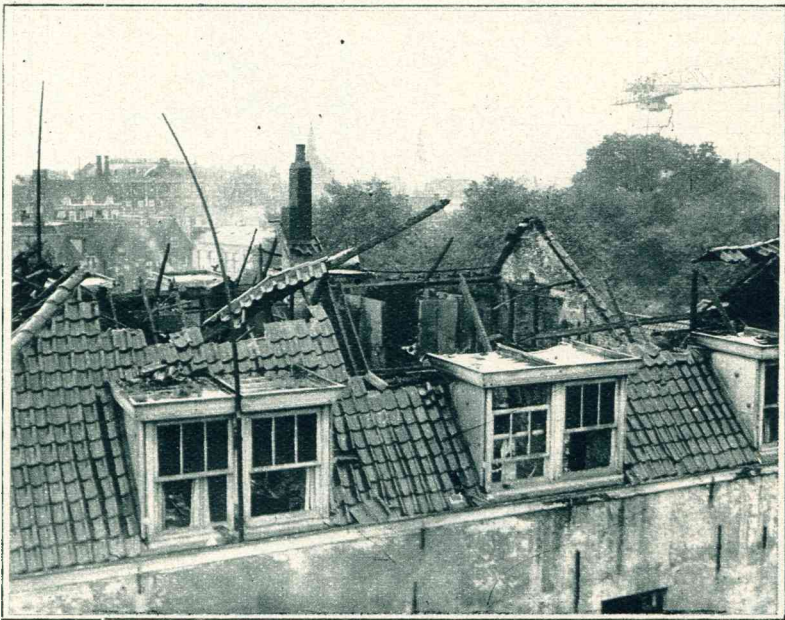
over de duisternis die door 't licht verdreven werd. In overeenstemming daarmee kleedt de danser zich bij deze vreugde-uiting in bonte, kleurige gewaden; op zijn voorhoofd wordt een klein leeuwenskopje geschilderd.

De Chr. Zangvereniging „Soli Deo Gloria” te Middelburg heeft op Woensdag 12 Oct. haar 35-jarig bestaan gevierd.

De nieuwe motorboot „Prins Hendrik”, die reeds eenige weken geleden door de provincie werd overgenomen, is nog niet in de vaart gebracht en ligt nog steeds op de werf van Maatschappij „De Schelde” te Vlissingen.

In den nacht van Donderdag op Vrijdag 14 Oct. ontstond brand in het Hotel Albion te Vlissingen, die door het spoedig ingrijpen van de brandweer beperkt bleef tot de bovenverdieping. Het hotel bekwaam evenwel veel waterschade. Een kijkje op de uitgebrande bovenverdieping.

De heer Hartman, stationschef te Vlissingen, heeft Zaterdag 15 Oct. na eervol ontslag officieel afscheid genomen van medeambtenaren.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Kattendijke, dat daar onlangs een groote landbouwschuur tot den grond toe is afgebrand, niettegenstaande de brandweer daar aanwezig was.

In de jongste raadszitting bleek echter, dat er veel verzachtende omstandigheden waren. De spuitgasten hebben n.l. kans gezien om tijdens 't blusschen het volgende te verwerken: negen groote brooden, drie en 'n half pond boter, acht pond kaas, vier liter brandewijn, ettelijke flesschen bier en 150 sigaren.

't Laat zich overmits begrijpen, dat menschen, die zoo veel te consumeeren vinden, ook 't vuur gaarne gretig naar voedsel laten speuren.

Uit Poortvliet seint men ons, dat de plaatselijke politie proces-verbaal heeft opgemaakt tegen een landbouwer, die zijn schapen frauduleus slachte.

Tegen het slachten heeft 'n goed schaaap natuurlijk niets, maar zoo'n beest ergert zich dood, wanneer dit frauduleus gebeurt!

Te Kapelle is een arbeider, die erg vermoeid was, op eigen initiatief gaan zitten in een stevige ijzeren pin. Deze rustkuur had zoo'n nadeelige uitwerking, dat de dokter er bij te pas kwam.

Een amateur-medewerker te Axel berichtte ons, dat jl. Zaterdag een winkelvrouw zoo'n aandacht had voor de drie reclame-afelen in Albert Heyn's étalage, dat een straathond ongestraft een bloedworst uit haar boodschappentas kon halen.

Even later zagen de Axelaars het ongewone schouwspel, dat een fatsoenlijke dame, onder 't aanheffen van den kriegskreet: „O, mijn bloedworst!” een ongelijken wedloop met den oneerlijken viervoeter aanving.

De gedupeerde juffrouw begrijpt sindsdien ongeveer, wat het spreekwoord: „in den aap gelogeerd zijn,” beteekent.

Uit Rilland schrijft men ons dat bepaalde personen Zaterdagavond laat, bij het ondergaan der maan, de sterretjes zagen dansen om een regenboog.

Men zal dadelijk vatten, dat dit verschijnsel na het sluiten der café's is waargenomen.

Te Oostburg worden pogingen in het werk gesteld, telephonerde men ons, om een damclub op te richten.

Wij hebben den heeren aanbevolen technisch advies te vragen aan den Zeeuwschen dijkgraversbond.

In dezelfde gemeente doet men wanhopige pogingen om het kantongerecht te behouden.

Je moet iets maar veel noodig hebben, nietwaar!

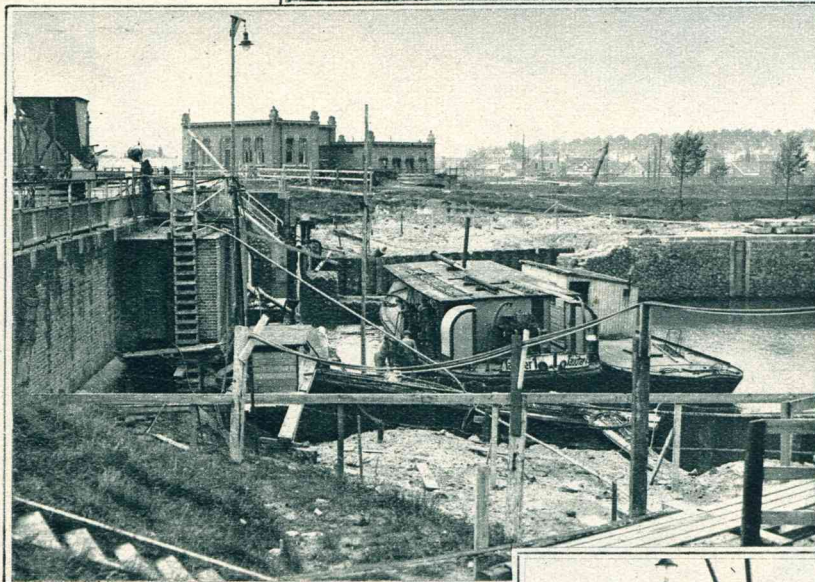
Twintig eenden, die uit den Middelburgschen Tramsingel waren gewandeld, zijn nabij de woning van 'n dokter door 'n auto overreden; één doode, negentien versuften.

Ook eenden moesten dus ervaren, dat de gang naar 'n dokter soms gevaarlijker is dan het thuis blijven!

De gemeente-arts te Wolfaartsdijk liet in zijn kinderkamer aan zijn kindertjes te zamen met enkele vriendinnetjes frobelles geven. De gemeenteraad stond op zijn achterbeenen over zulk misbruik van een gemeentelijke ambtswoning.

In verband met den komenden 4en verjaardag van zijn oudste dochtertje heeft de gemeentearts bij B. & W. een verzoek ingediend, of hij voor dien dag de kinderkamer mag inrichten als feestlokaal en of hij vergunning mag hebben voor het schenken van limonade tot 5 uur 's namiddags. De Raad zal in een spoedvergadering bijeen komen!

Tot de volgende week, dames en heeren!

De herstelwerken van een der sluizen te Hansweert nemen een zeer grooten omvang aan, zoodat met het werk heel wat tijd heen gaat. Een overzicht op een deel van het werk.

Vloedplankenschouw te Zierikzee.

Het echtpaar A. Leempoel-Engelse te Middelburg vierde op 12 Oct. zijn 50-jarig huwelijk. Foto van het gouden echtpaar.

Zeeuwsch Nieuws

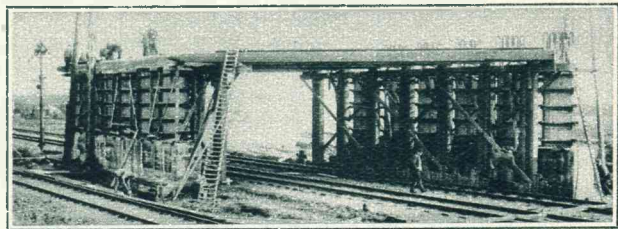
Storm op de Oosterschelde.

Het mosselen-knippen, het schoonmaken vóór de verzending, brengt in deze slechte tijden te Ierseke gelukkig voor vele handen nieuw werk en geeft bovendien groote vruchtbesparing.

Fruitsorteeren op de veiling te Kapelle-Biezelinghe als een appeltje voor den dorst. 't Schijnt zelfs, dat de prijzen voor het fruit zeer bevredigend zijn en er zoo-doende voor velen nog iets te verdienen valt.

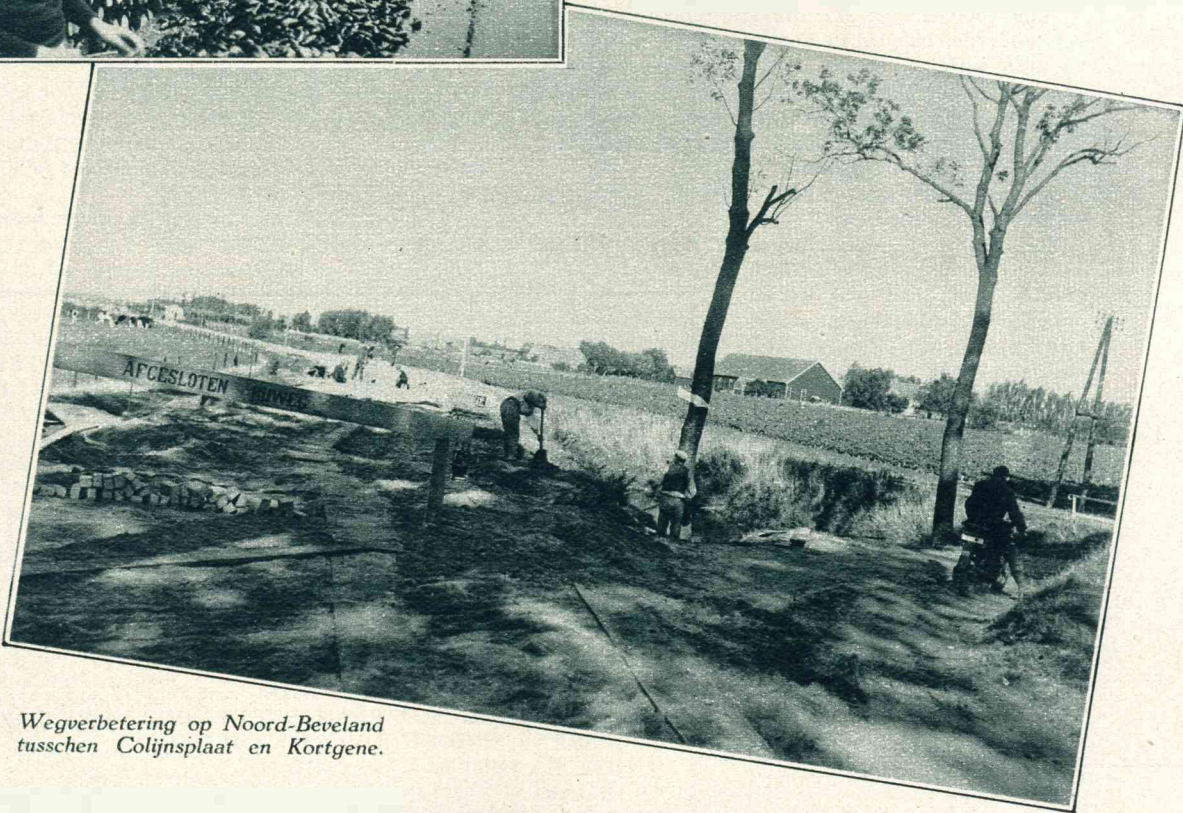
De suikercampagne. De suiker gaat alweer de fabriek uit.

Te 's Heer Arendskerke wordt ten behoeve van 'n nieuwen verkeersweg een viaduct gebouwd over de spoorlijn Roosendaal—Vlissingen: de verkeersweg wordt dus straks over de spoorlijn geleid.

Wegverbetering op Noord-Beveland tusschen Colijnsplaat en Kortgene.

Tot Oefening en Uitspanning. te Borsselen, viert op 1 November a.s. zijn 40-jarig bestaansfeest. De directeur, de heer Chr. de Triester, viert dan tevens zijn 40-jarig jubilé als zoodanig.

Zeeuwsche mosselen. Het is algemeen bekend, dat de Zeeuwen weinig mosselen eten. Niet dat ze ze niet lusten; want deze Thoolsche knapen eten ze zelfs rauw.

Bie ons op 't durp

'k Bin d'r niks over te spreken, vandaage, dà 'k mò schrieve, glad nie. Vanmerge gieng 't nog allemael best, 'k was bie 't goeie been uut bed 'stapt, à regenden 't daenig, alsmæ bobbels, dà's vee slecht weer, mæ dae kom ik om een ure of negene in de schure (m'è nog een schure mie een paer beesten, wan daer 'andeke ik nog à druk in, wan je kan as man zijnde toch nie niks doe) en dae stae Janne, de meid, te vriejen mie Kloas, de knecht. Wà zummen noe beleve, zee ik, en is dat noe een uur om te vriejen, julder liekene wè nie goed!

Ja mæ baes, zee Kloas, mæ dà's gezeid, à je mæ in de stem-mieng bin, dan is 't altied goed, o mæ.

Ik zegge: jie bin een onbedopte kaerel, en ik wil dà gevrie mie bin nie è, en je kan vertrekke, begrepe?

En jie ok, zee ik tegen Janne, mæ die begus te schreeuwen, en ze zee dat 't toch zò vreed erg nie was, en of ze toch moch bluve, wan ze wist t'r eige gin raed, en d'r vaeder sloog d'r wè mie een ende 'out op t'r ziele, azze zò tuus dus te kommen.

Afijn, wà doe je dan wee, ik kan ik gin wuuf zien schreeuwe, en ik zegge: verruut, mæ die vint kan vertrekke, en jie 'ou j'n eige mæ fersoenlijk, anders gae je ok de laen uut. Begrepe?

Ja, baes, schreeuwde Janna, à lank à lekker.

En zò liep dat of.

Kiek is 'ier, à 't jonge goed wil vrieje, dat motte 'eur zelf wete, mæ in den vroege ochtend en onder 't werk, dat nooit zò lank à Pier wat te zeggen 'eit!

Dà vrie mæ, mæ trouwe, weet je!

Ik weet nie, 'oevee of t'r 'ier noe op 't durp rondloape, waer à 't nie goed mee zit, dà kà je ok begrepe. En noe zegge ze mæ: den slechten tied, jewel, de tied is slecht ok, mæ de menschen bin nie mi liek azze vroger waere.

A je dan verkeeriengè à, dan leefden je zunig, en je trouwden à je de centen à. Mæ in dezen tied is t'r gin spræke van. Dà gae mæ næ de bioskope en overà danse, en schuld mæke, en gin centen om te trouwen, weetje.

't Is toch jammer, dat den domenee wiggaet. Die à dà jonge goed deur, en die à d'r slag van om 't anders te maeken ok. Mie de kermisse, vlee jaer, is 't 'n mie 'eel de kro van de jongeliengs-vereenigiengie een paer daegen om reize 'ewist, en dà viel in goeie aerde, dà's waer. En kiek is 'ier, dat è'k à meer 'ezeid, je kan de kermisse en zò nie zò mæ ofschaffe, dà gae nie, dan gooe ze de ruten in.

Mæ wà je wè kan doe, dat is op zukke daegen ies anders orgeniseere, dà de menschen dae nae toegae, een kenkoers of een sportfeest of anderszins, 't gee nie wat.

Mæ wà noe wee erger is, noe è'k wee ruzie mie de vrouwe, wan die 'eorden dà van Janna, en die zee: vort mie die meid!

En ik: O is, dà gae zò nie.

Afijn, 't end was, dà Janna nog is schreeuwden, en dazze bluve kon.

En noe 'ei ze beloofd, dazze mie Kloas vaste verkeeriengie zou gaen 'ouwe, en toen è ik beloofd, à dat waer was, dazze van mien een centje kuste kriegie om te trouwen, en noe is 't kommende maend à bruloff.

Ja, zò bin die diengen, en mie een bitje goeie wil is 't leven voe iederendeen wè uut 't ouwen.

Mæ 'k 'ei je toch à 'ezeid, dà'k er glad van m'n trimmentanen van bin, en noe is t'r ok nog een kalfskoeie 'esturreve, dat wou ik j'èest mæ nie zegge, wan dà bin van die diengen, dae mo j'al-leenig deur, maer alla, t's t'r à uut.

En volgende weke 'ei Pier wè wee een vroolijk 'ezicht.

de groetenisse, PIER VAN 'T HOF

DE HOLLANDSCHE BIBLIOTHEEK

beijvert zich sinds enkele jaren den lezers van ons blad tegen zéér lagen prijs romans te bezorgen van de grootste hedendaagse schrijvers en schrijfsters. Deze werken worden regelmatig door duizenden abonne's gekocht en met graagte gelezen. Voor een zoo ruim mogelijke afwisseling wordt gedurig zorg gedragen, zoodat een ieder bevrediging kan vinden in de door ons geboden lectuur. Onze technische medewerkers besteden aan de typografische en artistieke uitvoering dezer succesromans de hoogste aandacht met het bevredigende resultaat, dat de boeken, welke de Hollandsche Bibliotheek voor slechts 17½ cent iedere veertien dagen publiceert, in afwerking en vorm de uitgaven van haar navolgers verreweg te boven gaan. De Hollandsche Bibliotheek garandeert U een verhaal, hetgeen U eenige dagen geestelijke ontspanning verschaft, in gemakkelijk leesbaren druk en tegen den laagst denkbaren prijs. Zij biedt U de gelegenheid geleidelijk een eigen bibliotheek te stichten met een keur van goede werken, waarop elkeen met recht trotsch zou kunnen zijn. Laat Uw agent of bezorger elke veertien dagen het nieuwe boekwerk van de Hollandsche Bibliotheek bij U thuis bezorgen. — Deze week publiceert de Hollandsche Bibliotheek het laatste werk van de alom geprezen schrijfster Charlotte Brontë, getiteld: **DE TWEE ZUSTERS** een vertelling, welke U stellig zal interesseeren door den prachtige inhoud en karakteruitbeelding. Wij twifelen er niet aan of deze roman zal de vorige verhalen van miss Brontë w.o. „Het geheim van de slotgracht" en „Lady Demer's geheime huwelijks", welke bij een kort geleden gehouden enquête door onze lezers als de beste werken werden aangewezen, in kwaliteit en spanning zeker overtreffen. Voor iederen lezer stellen wij een deel beschikbaar tegen 17½ cent ingenaaid en in luxe-band 70 cent. — Toezending per post geschiedt na ontvangst van postwissel groot 22½ of 80 cent.

VIII. STORM.

De zweele middaguren gingen voorbij. De hitte nam toe, de hemel werd diep blauw, de wind ging heelmaal liggen. Er was bijna geen beweging meer in den zeespiegel. De zee was zóó stil geworden, dat de passagiers er van genoten. Zelfs de ernstig zieke kwamen nu aan dek. Maar iemand, die goed opmerkte, kon zien, dat het gezicht van den kapitein somber werd en dat er eenige onrust onder de bemanning ontstond.

„Wij krijgen slecht weer," zei een oude matroos tot Hugh. „Ik vaar meer dan veertig jaar op zee, maar ik heb een hekel aan dit soort stilte: ik heb liever storm."

Violet ging dicht bij Hugh staan.

„Is er gevaar, Hugh?" fluisterde zij.

Hij lachte en zei:

„Dat is immers onmogelijk! Gevaar, terwijl de hemel zoo prachtig blauw is, en de zee zoo stil. Zie de zon er eens heerlijk op schijnen!"

Maar toch was er één omstandigheid, die hem verwonderde. Hoewel de zon zoo helder scheen op het stille water en er niet de minste wind was, was de zee niet doorschijnend, zooals het op heel stille dagen kan zijn. Maar Hugh wist bitter weinig van de gevaren der zee en hij dacht alleen aan zijn jonge vrouw, die naast hem stond.

„Ik ga een paar sigaren halen," zei hij, „het wordt vanavond prachtig weer."

Toen hij weer boven kwam, was er een klein wolkje zichtbaar, dat grooter en grooter werd. Het was wit en in het midden donker. Maar wat Hugh opviel, was een vreemd hol geluid van den wind, die was opgestoken en die nu krachtig begon te blazen. De golven begonnen op te loopen en er kwamen witte koppen.

Er was slecht weer op til, daar was geen twijfel aan.

Door de doodsche stilte brak plotseling het holle geluid van den storm over hen los. Er ontstond een angstaanjagende duisternis. De wind huilde verschrikkelijk en de zee loeide. Er was een woede losgebroken, die ontstellend was.

„Is er gevaar?" herhaalde Hugh op zijn beurt Violet's vraag.

Er zou weinig gevaar zijn, als de wind keerde. Maar op het oogenblik dreef de storm het schip met geweld naar de gevaarlijke rotsen, die langs de Noordkust van Spanje liggen. Als hij maar van richting veranderde en de boot midden in de kokende zee bracht, zou er nog hoop zijn. Maar de naam der rotsen alleen reeds bracht de passagiers in doodsangst.

Hugh ging naar de hut, waar zijn vrouw zich gekleed had. Zij was bedaard en moedig — zichzelf volkomen meester.

„Wij zijn in gevaar," zei ze,

terwijl zij haar armen om zijn hals sloeg. „Ik weet het zeker."

„Niet zoo erg, Violet," zei hij om haar te troosten. „Wij hebben een zeer bekwaam kapitein en een dappere bemanning. Wij mogen het beste hopen. Het stormt dikwijls in de Golf van Biscaye."

„Mag ik met je naar boven?" vroeg zij.

„Ik ga niet naar boven," zei hij. „De kapitein heeft alle passagiers naar beneden gestuurd. De golven slaan over het dek. Het is noodeloos om daar zijn leven in gevaar te brengen."

Zij klemden zich vaster aan hem.

„Hugh," zei ze, „beloof mij, dat wij met elkander zullen sterven, als het schip vergaat."

„Ik belof het," zei hij, en hij kuste zijn jonge vrouw.

Zij was nu niet meer bang om te sterven. Het werd elf, twaalf, een, twee uur: de storm werd steeds heviger. Het schip dreef als een stuk kinderspeelgoed op de zee en was overgeleverd aan den wind en het spel der golven.

Het waren vreeselijke uren. Het geloei van den storm bedaarde geen oogenblik. De angstige kreten der vrouwen, het geschrei der kinderen maakten het verschrikkelijke tooneel nog erger. Bewegingloos bleef Violet zitten en Hugh hield zijn sterke armen om haar heen. Hij was moedig, maar de angst voor den vreeselijken storm deed zijn moed ten slotte bezwijken.

„Violet," snikte hij, „heb ik je alleen meegenomen om te vergaan?"

„Je hebt me beloofd, dat wij samen zullen sterven. Als het zoover komt, zullen wij in elkanders armen naar de diepte gaan. Als ik met jou sterf, ben ik niet bang."

Hij schreide over haar gebogen hoofd, zooals hij nog nooit geschreid had. Terwijl zij zoo bij elkander zaten, hoorden zij ineens een vreeselijken kreet. Een kreet van de matrozen, die wisten, dat alle hoop verloren was. Er volgde een hevige, schurend geluid, een vreeselijke schok en toen begrepen zij, dat het ergste gebeurd was — het schip was op de rotsen geloopt!

Gedurende eenige oogenblikken heerschte er een angstige stilte. Het leek, alsof de wind en de golven beschaamd waren over hetgeen zij gedaan hadden. Toen klonk de stem van den kapitein duidelijk en krachtig:

„Zet de booten uit. Eerst vrouwen en kinderen."

De menschen, wien zoo weinig hoop overbleef, gingen aan dek. De vrouwen waren kalm en beheerscht en namen voor het laatste afscheid van haar familie. De kinderen schreiden angstig. Er hing een dikke duisternis. Er was geen straal van licht. Sterke mannen lieten de booten vieren.

„Voortmaken!" riep de kapitein. „De boot houdt het geen tien minuten uit."

Een voor een werden de vrouwen en kinderen in de booten geholpen. Sommigen schreeuwden van angst, toen ze de kokende golven zagen.

„Hugh," fluisterde Violet, toen ze zag, dat de booten bijna vol waren. „Hugh je hebt beloofd, dat we samen zullen sterven."

„Liefste," riep hij uit, in zijn smart. „Ik bid je, ga! Je hoort wat ze zeggen: we zijn dicht bij land. Ga in de boot. Ik kan zwemmen. Ik kan mij redden." Maar zij hield zich aan hem vast.

„Je hebt het beloofd," zei ze. „Je moet je woord houden."

Hij had den moed niet, haar arm los te maken; hij had den moed niet, haar weg te zenden. Hij kuste haar en fluisterde, dat zij in leven en sterven zijn geliefde vrouw was.

„Zijn alle vrouwen present?" riep de kapitein. „Hierheen, mrs. Grantley, haast u," zei hij, toen hij haar bij het licht van de lantaarn zag staan.

„Ik wil blijven en met mijn man omkomen," zei ze. „Wij hebben het elkaar beloofd."

„Dwaasheid. Er behoeft niemand om te komen, als we ons best doen. Haast u," riep hij. „Binnen 'n paar minuten zinkt het schip."

„Ik wil liever die paar minuten bij hem blijven, dan vijftig jaren zonder hem leven," zei ze. „Neem mrs. Grantley op en zet haar in de boot," gelastte de kapitein.

Plotseling kreeg Violet 'n idee. „Het is niet noodig," zei ze en ze sprong weg. „Ik zal zelf gaan."

SINDS ONZE LAATSTE OPGAVE KEERDEN WIJ TE ZAMEN MET ONZE ZUSTERBLADEN „DE STAD AMSTERDAM", „GROOT ROTTERDAM", „s-GRAVENHAGE IN BEELD" EN „ONS ZUIDEN" TENGEVOLGE ONZER

GRATIS

ONGEVALLEN-VERZEKERING

DE VOLGENDE BEDRAGEN UIT AAN:

J. DE JONGH, VLASZAK 9, BREDA	F	25.—
M. v. d. NIEUWENHUIZEN, HASTELSCHEW. 54, EINDHOVEN	„	50.—
N. JASPERS, SCHOONOORDSTR. 4, R'DAM	„	30.—
J. BIJL, RAAMSTRAAT 105, DELFT	„	30.—
H. H. JANSSEN, KLOOSTERLAAN 74, SCHINVELD	„	300.—
WED. H. H. FRANSSEN, WILHELMINAPL. 1, BOCHOLZ	„	300.—
WED. H. v. HOOF, LIJMBEEKSTR. 46, EINDHOVEN	„	500.—
W. VAN OUDHUIZEN, VRAGENDERWEG 191B, LICHTEN- VOORDE	„	30.—
WED. F. J. DE JONG, VIERAMBACHTSTR. 54B, ROTTERDAM	„	600.—
WED. W. F. v. d. STEL, KLEINE VISSCHERIJSTRAAT 31 A, ROTTERDAM	„	600.—
N. KRIEKAARD, SOPHIASTR. 37B, ROTTERDAM	„	30.—
J. STAM, D 272, KINDERDIJK	„	30.—
L. VELISECK, OOSTSINGEL 7A, SCHIEDAM	„	60.—
WED. G. A. H. JANSSEN, CARISBERGWEG 26, HEERLEN	„	500.—
C. LENSSEN, KIPSTRAAT 22, KERKRADE	„	25.—
D. C. v. d. TOOR, ZOOMSTRAAT 110A, R'DAM	„	60.—
EBE NOUWENS, PERSOONSHAVEN 145A, ROTTERDAM	„	60.—
L. BRAND, 2e HOOGSTEEG 2, VLAARDINGEN	„	30.—
D. J. HORDIJK, SPOORSTRAAT 41, GOUDA	„	30.—
J. F. KIMMIZER, v. SPILBERGENSTRAAT 150, A'DAM	„	150.—

F 3440.—

VORIG TOTAALBEDRAG

„ 263.651.—

F 267.091.—

Op Zaterdag j.l. heeft de Schouwen—Duivelsche Athletiek Bond een singelloop georganiseerd te Zierikzee. — De deelnemers aan den start.

De overwinnaar in den singelloop van den Schouwen—Duivelschen Athletiek Bond. Moermond (Rust Roest, Zierikzee) kwam als eerste binnen na het 4½ K.M. lange traject in 13 minuten 15 seconden te hebben afgelegd.

te brengen tusschen N. A.C. en Z.E.K. Het is evenwel niet gelukt 't geschil op te lossen. N.A.C. weigerde toe te treden en de Z.E.K. weigerde haar eens genomen besluit in te trekken. Het gevolg was, dat het Zuid-Nederlandsche elftal geheel ge-

wijzigd moest worden en nu hoofdzakelijk bestond uit N.A.C.-spelers, aangevuld door eenige tweede klassers en een paar spelers van Bleijerheide, dat zich van het genomen besluit niets aantrok.

Hoe men ook over het besluit moge denken, de houding van Bleijerheide is onder geen voorwaarde te verdedigen. Wij zullen op de kwestie niet te diep ingaan, doch aan hen, die het standpunt van de Z.E.K. afkeuren, met een beroep op de eer voor het Zuidelijk elftal en het figuur dat geslagen zou worden tegenover het buitenland, vragen wij: heeft de K.N.V.B. of het college, dat besloot den wedstrijd te doen spelen op het N.A.C.-terrein, deze onverkwikkelijke geschiedenis niet uitgelokt?

Allen wisten van het bestaan van dit besluit van de Z.E.K. en het getuigt o.i. van weinig doorzicht, als men dan zoo'n wedstrijd op het N.A.C.-terrein vaststelt, misschien wel met de gedachte, het grootere de kleinere organisatie te doen dwingen op haar besluit terug te komen.

Intusschen mogen wij blij zijn, dat het geen Zuidelijke débâcle geworden is, welke o.i. niet op rekening van de eerste klassers gekomen zou zijn, noch op rekening van het elftal, dat den wedstrijd speelde, maar van hen, die den wedstrijd vaststelden op een terrein, waarvan zij wisten, dat het voor de meeste spelers, waaruit het elftal zou bestaan, verboden grond was.

In het Zeeuwsche land is slechts één competitiewedstrijd gespeeld en wel tusschen Axel en Terneuzen 2. Hij is geëindigd in een draw en voor ons is dat ten opzichte van Axel een tegenvaller. Wij hadden niet durven denken, dat de Terneuzen-

reserves tot zoo'n prestatie in staat zouden zijn.

Het is te hopen, dat wij volgende week weer kunnen genieten van onze Zondagsche verpoizing, het voetbalspel, en wij zouden daarbij willen inroepen de hulp van de Zeeuwsche consuls, opdat zij niet te vlug de velden afkeuren. Voor aardigheid hebben wij Zondagmorgen eens enkele velden bekeken, welke afgekeurd waren, en wij moesten tot onze spijt ontdekken, dat er enkele bij waren, welke ongetwijfeld in bespeelbaren toestand verkeerden.

Het Nederlandsch elftal, dat Zondag j.l. in Brussel met 3—2 van de Belgen won. Van links naar rechts: v. d. Meulen, Bonsema, Pelikaan, Van Heel, Weber, Van Run, J. v. d. Broek, Nagels, Van Nellen, Adam, v. d. Broek (Xerxes).

Het geklopte team der Roode Duivels. Van links naar rechts Hellemans, Nouwens, v. d. Berghe, Hooydonckx, Claessens. Voor: Versijp, Voorhoof, Capelle, Van Beeck, Van Brandt, Van Campenhout.

Spelmoment uit den voetbalwedstrijd België—Holland te Brussel. Een afgeslagen aanval der Hollanders.

ZEEUWSCHE SPORT

Een verregende Zondag met talloze afgekeurde velden. De voetballiefhebbers hebben zich evenwel niet behoeven te vervelen, dank zij de internationale ontmoeting te Brussel, waarvan oudergewoonte een radioverslag werd gegeven, dat een levendig beeld gaf van het verloop van den strijd. Onze Hollandsche jongens hebben het er goed afgebracht en tegen onze verwachting in een 3—2 overwinning behaald op de Belgen.

Een tweede internationale ontmoeting vond in het N.A.C.-stadion te Breda plaats, waar het Zuid-Nederlandsche elftal gelijk speelde, 2—2, tegen het Luxemburgsche elftal. Gezien de slechte verwachtingen tengevolge van de kwestie N.A.C. contra Z.E.K. mogen wij over dit resultaat ten hoogste tevreden zijn. Een korte uiteenzetting van de kwestie N.A.C.—Z.E.K. moge hier volgen. Er bestaat in het Zuiden, evenals in andere districten, een vereeniging van eerste klassers, een zoogenaamde belangenvereeniging. Tot de vereeniging van eerste klassers in het Zuiden (de Z.E.K.) zijn alle eerste klassers uit het vierde district toetgetreden behalve N.A.C. Welke de reden van het niet toetreden van N.A.C. is, doet hier niet ter zake. Door de Z.E.K. is evenwel het besluit gemaakt, dat geen der bij haar aangesloten vereenigingen spelers zal mogen afstaan voor het spelen van wedstrijden op het N.A.C.-terrein, met uitzondering natuurlijk van competitie- en bekerwedstrijden, welke door den K.N.V.B. zijn uitgeschreven. De wedstrijd tegen Luxemburg nu was geen verplichte wedstrijd en het besluit van de Z.E.K. gold dus voor dien wedstrijd. Het gevolg was, dat de aangezochte spelers, voor een groot deel niet mochten uitkomen. Dr. van Prooye, voorzitter van den K.N.V.B., heeft toen pogingen aangewend om het besluit van de Z.E.K. ongedaan te maken of een overeenkomst tot stand

HET GEHEIM VAN DE SPREEKKAMER

door H.K. WEBSTER

W e stapten flink door over den eenzamen, slecht-verlichtten weg, waar ik nog geen week geleden met Gwendolen geloopt had. „Ik geloof, dat alles in orde komt,” zei Jeffrey eindelijk, bijna fluisterend. „Hij is om een uur of vijf uitgegaan en nog niet teruggekomen. Hij komt gewoonlijk laat thuis, heeft de hospita me verteld. Maar ik heb zoo'n idee, dat het nu niet lang meer zal duren, tenzij hij onraad vermoedt.”

Wat nog het meeste gevaar voor mislukking van onze plannen scheen op te leveren, was de mogelijkheid, dat „hij”, wie hij dan ook zijn mocht, ons daar naar zijn pension zou zien toewandelen, al zag hij ons ook niet precies binnengaan. Het zien van ons drieën daar op dat uur van den avond zou voor iemand met een slecht geweten de meest verontrustende mogelijkheden doen opdoemen.

De voordeur vloog open op 't zelfde oogenblik, dat we de stoeptreden beklommen; vijf seconden later viel ze geruischloos weer achter ons dicht.

Jeffrey richtte een vluggen, vragenden blik op de forsche vrouw van middelbaren leeftijd, die achter de deur stond en den knop nog vasthield. Ze was niet mooi, met haar roodgerande oogen en haar zorgelijk gezicht, vooral nu niet, nu ons bezoek haar blijkbaar gestoord had in haar voorbereidselen voor het slapen gaan, zooals een haastig aangeschoten peignoir verried. Maar ze bleek heel geschikt en bruikbaar.

Ze begreep Jeffrey's blik zonder dat er een woord gesproken werd. „Nee,” zei ze, „nog niet.”

„Dan gaat alles tot dusver goed,” fluisterde mijn vriend. „Brandt het licht nog in juffrouw Carr's kamer, en zijn de gordijnen goed dichtgetrokken?”

„Alles is precies zoo gebeurd als u zei.”

„In dat geval hoeft u zich nergens meer druk om te maken. Gaat u maar rustig naar bed, en probeert u te slapen. Het kan nog wel uren duren, eer er iets gebeurt. Doet u in elk geval als of, zelfs als 't u niet lukt, hij mag in huis niets opmerken, dat hem ongewoon voorkomt. En nu vlug mee naar boven,” — dit was voor ons bedoeld — „hij kan ieder oogenblik hier zijn.”

Hij ging ons voor naar Gwendolen's kamer, zonder verder nog een woord te spreken. Ze was op de derde verdieping, aan den achterkant van het huis. De eenige trap, die van de tweede naar de derde verdieping leidde, was een voortzetting van de achtertrap tusschen de eerste en de tweede. De mooiere halltrap hield bij de tweede étage op. Boven op het portaalte waren twee deuren, en een streep licht onder een ervan wees ons Gwendolen's vertrekje.

Jeffrey deed die deur open, en verzocht ons met een wenk, binnen te gaan. Richards en ik gaven beiden aan dat verzoek gevolg, maar deinsden op hetzelfde oogenblik weer achteruit, want allebei meenden we in het bed een gedaante te zien liggen, goed weggedoken onder de dekens.

„Dat is in orde,” fluisterde Jeffrey; „dat is enkel maar een pop van lappen. Die ouwe dame daar beneden heeft uitstekend haar best gedaan.”

Hij volgde ons echter niet naar binnen, maar bleef op het portaalte tusschen de beide deuren staan.

Ik kon zien, dat hij ergens over piekerde. „Is er iets niet in den haak?” vroeg ik.

„Nee, dat geloof ik niet, maar ik kan hier niet goed uit wijs. Deze andere deur geeft toegang tot 'n zoldertje. Zijn kamer is aan den voet van de trap, en juist die smalle, steile trap maakt het hier een volmaakte rattenval, maar...”

„Wel,” zei Richards, „als het een rattenval is, dan kunnen we niet beter doen, dan onze rat hier vangen.”

„Hoe bedoel je?”

„Nu, we waren immers van plan hem te pakken te nemen, zoo gauw hij hier binnen kwam, maar dit kamertje zal misschien niet zoo donker blijken als we wel zouden willen. Hij kan ons zien staan, omkeeren, en nog ontsnappen. Maar juist onder aan de trap is een kleine nis, waar 't zoo donker is als in een inktpot. Ik zou daar kunnen wachten tot hij zijn kamer uitkomt en naar boven klimt. Dan ga ik op post staan onder aan de trap om hem den weg af te snijden, en dan kan hij ons niet ontgaan.”

Jeffrey fronste peinzend zijn wenkbrauwen en streek zijn haar den verkeerden kant op. „Ja, dat lijkt me verstandig,” zei hij tenslotte. „Dat moesten we dan maar doen.”

We hadden intusschen allemaal onze schoenen uitgetrokken en de inspecteur verliet de kamer zóo geluidloos alsof hij zelf een spook geweest was. Toen nam Jeffrey het vertrekje nog eens grondig in oogenschouw.

Het was een doodeenvoudig, prozaïsch hokje. Een witgelakt ledikant stond in den eenen hoek, met een klein tafeltje ernaast en een eindje verder een wastafel. Aan den tegenovergestelden muur zagen we een gewoon eiken bureautje tusschen twee gaspitten, waarvan er één brandde.

Jeffrey sloot de deur en fluisterde me toe, het licht uit te doen. „Maar pas op,” zei hij dringend, „dat je

schaduw niet op dat gordijn valt; dat zou alles kunnen bederven. 't Is volstrekt niet onwaarschijnlijk, dat onze man op het oogenblik naar die lichtplek staat te kijken, en wacht tot ze verdwijnt, om in huis te komen.”

Nadat ik het licht had uitgedraaid, trok hijzelf het gordijn op en zette het raam een klein eindje open, terwijl hij voorzichtig opzij ervan bleef, zoodat hij zich niet blootstelde aan ontdekking door den man, die daar buiten in de duisternis misschien gespannen stond te loeren.

Toen het gordijn was opgetrokken en de blauw-witte stralen van de groote booglamp op den hoek hun lichtplek op den vloer wierpen, was de kamer, zooals Richards al gevreesd had, inderdaad niet zoo donker als wij wel gewenscht zouden hebben. De weerkaatsing van die plek op den grond verspreidde een zacht schijnsel door het kleine kamertje, zoodat we, zelfs al kozen we de donkerste hoeken uit, moeilijk konden hopen, ongezien te blijven. Maar Jeffrey bedacht spoedig een oplossing voor dit probleem. Er lag een rechthoekig, donker tapijtje op den grond voor het bed, en dit sleepte hij naar het midden van het vertrekje, zoodat het juist in de lichtplek kwam te liggen. Het absorbeerde de stralen, inplaats van ze te weerkaatsen, en maakte de kamer belangrijk donkerder.

We namen ieder een van de harde, rechte stoeltjes, waarmee het vertrek gemeubeld was, en gingen in het donker zitten wachten.

De veronderstelling van mijn vriend, dat een paar glurende oogen op ons verlichte raam gericht waren geweest, in afwachting dat het licht zou verdwijnen, scheen bewaarheid te worden. Het duurde geen drie minuten, of we hoorden het geklik van een huissleutel in het slot van de voordeur.

De onbekende, wie het ook zijn mocht, sloot de deur achter zich en liep de trap op naar zijn kamer op de tweede verdieping. Hij deed dit alles stil en rustig, maar volstrekt niet sluipend; kortom, zóo precies als iedere andere pensiongast, die laat thuis komt en niemand storen wil, dat ik me een oogenblik ongeloovig afvroeg, of dit nu heusch de gevaarlijke man was, op wien we wachtten. Maar tenslotte deed hij tot dusver ook niets ongeoorloofds; hij behoefde niet te sluipen of elk geruisch te vermijden.

Ik hoorde Jeffrey fluisteren, zóo zacht, dat ik het nauwelijks kon verstaan. „Voor 't oogenblik is alles in orde; hij is Richards voorbij in de benedengang.”

Ik durfde niet te antwoorden. De geheimzinnige gebeurtenissen, die we verwachtten — welken vorm die dan ook mochten aannemen — konden zich nu elk oogenblik voordoen.

Pas toen we later op onze horloges keken, kreeg ik er eenig begrip van, hoe lang dat ontzenuwende, werkeloze wachten geduurd had. 't Scheen eindeloos!

Ik had verwacht, en Jeffrey met mij, dat het een of ander zwak geluid ons wel van te voren zou waarschuwen, dat onze man in aantocht was, iets, dat ons den tijd zou laten om van onze stoelen op te staan en ons gereed te maken, den indringer te bespringen.

Een waarschuwing kregen we inderdaad, maar niet vóór het te laat was om ook maar de geringste beweging te kunnen wagen. En het was heelemaal geen geluid; het was alleen maar een kille tocht, die langs onze gezichten streek. De deur moest zijn opengegaan, maar dan volkomen geruischloos.

Ik spande mijn oogen tot het uiterste in en staarde in de richting ervan, maar ik zag niets, volstrekt niets — hoogstens een vormloze plek duisternis, nóg zwarter dan het overige gedeelte van de kamer....

En toen, ik weet niet waarom, keek ik plotseling naar de lichtplek midden in de kamer.

Het was werkelijk geen zelfbeheersching, die me weerhield, het luidkeels uit te schreeuwen bij wat ik daar zag! Het was eenvoudig de absolute verlamming van den lijder aan nachtmerrie. Al had ik er mijn leven mee kunnen redden, dan had ik nog geen geluid kunnen geven. Ik kon zelfs geen adem halen, en ik ben ervan overtuigd, dat mijn hart een volle seconde lang volkomen stilstond.

Daar, in het helle witte licht, dat er van de booglamp daarbuiten recht op scheen, zag ik 't gezicht, niets dan het gezicht, van den man, die twee weken tevoren in zijn bureau in 't hartje van New-York vermoord was!

Maar ik had het nog nooit zóo gezien als nu, want het zag er op dit oogenblik uit als 't verwrongen doodenmasker van een vermoorde. Het vleesch, voor zoover dat te zien was boven den korten, donkeren baard, dien hij droeg, was van een vale, lijkleurige bleekheid. De oogen puilden uit, lichtloos en uitdrukingsloos; ze weerspiegelden het licht, dat erop scheen, maar dof en troebel. De onderkaak hing slap neer en de tong stak akelig uit den open mond. Gedurende eenige oogenblikken — een seconde of tien meen ik achteraf — bleef het volkomen levenloos, volkomen onbeweeglijk. Ik zelf kon evenmin eenige beweging maken of eenig geluid geven als wanneer ik van marmer was geweest.

No. 12

HET VERHAAL TOT NU TOE:

Het geheim van de spreekkamer is, dat dr. Marshall in zijn spreekkamer werd vermoord door vergif. Iedereen, die hem dien dag kwam consulteren, o.a. Gwendolen Carr en de heesche tooneelspeler Stancliffe, heeft een alibi; eveneens de als dief bekend staande Pomeroy, op wien men een robijn van den vermoorde vond. Op de zitting van den coroner rijst sterke verdenking tegen dr. Armstrong, assistent van den vermoorde; men denkt dat het vergif in den hals werd geprikt met een injectiespuitje, waarvan men een gedeelte in de spreekkamer had gevonden. — De tooneelspeler Stancliffe tracht zelf het geheim op te lossen en zuivert dr. Armstrong, omdat hij bewijst dat men zich vergist heeft over den tijd van den moord. Gwendolen Carr vertelt aan hem en aan Drew, die een vriend van den vermoorde is, dat zij op den dag van den moord dr. Marshall wilde spreken over haar verlovingsmet zijn zoon en dat hij haar onbeschaamd te woord stond, ofschoon hij bekend stond als een zeer beschaafd man. Het blijkt nu dat Gwendolen een uur in de spreekkamer gebleven moet zijn, nadat de dokter reeds vermoord was, hetgeen, met andere aanwijzingen, aanleiding is dat dr. Armstrong, die in hechtenis is, in vrijheid wordt gesteld. De mededeeling van Gwendolen dat het indertijd sterk naar tabak rook in de spreekkamer, brengt een vriend van Drew, Jeffrey, op 'n nieuw spoor. Hij bewijst dan ook dat Gwendolen niet heeft gesproken met dr. Marshall, die toen al dood was, maar met diens moordenaar. Gwendolen komt in doodangst bij Drew en Jeffrey en vertelt dat zij iederen nacht den vermoorde in haar kamer ziet. Zij blijft bij Madeline (de weduwe van dr. Marshall), terwijl Drew en Jeffrey met politie naar haar pension gaan.

En toen kwam er heel langzaam over dat spookachtige gezicht een niet te definiëren verandering. Hel, heel geleidelijk, zag ik het leven erin terugkeeren; ik zag de oogen oplichten door de activiteit van een levend brein erachter; ik zag de lippen zich vertrekken tot een soort van sinistere grijns, die, hoewel wreed en schrikbaanagend, althans menselijk was. Wat ik zag, was niet langer een doodenmasker van onuitsprekelijke verschrikking, maar het gezicht van een levend mensch.

De oogen vernauwden zich plotseling tot spleten en begonnen vlug en loerend door de kamer te spieden. Het gelaat, het eenige, dat al den tijd zichtbaar geweest was, maakte een onverwachte beweging in de richting van het bed...

En verdween.

Ik kreeg een vagen, vluchtigen indruk van diezelfde vormloze vlek, zwarter dan de donkere schaduwen bij de deur...

Ik hoorde Jeffrey met een vloek opspringen, en daarna hoorde ik een deur dichtslaan. In minder dan een seconde had mijn vriend een elektrische lantaarn uit zijn zak gehaald, en het zwakke licht maakte ons zichtbaar voor elkander — maar we waren alleen in de kamer.

Zijn gezicht was krijtwit en klam van zweet, en zijn handen trilden zóó, dat hij nauwelijks de zaklantaarn kon vasthouden. Wat mijzelf betreft, ik had een gevoel of ik er juist zóó uitzag.

Ik was het eerst bij de deur en smet ze wijd open. „Richards!” schreeuwde ik. „Kijk uit daar beneden!” Ik geloof niet, dat er meer dan drie of vier seconden verlopen waren tusschen de verdwijning van het gezicht en mijn schreeuw boven aan de trap.

We vlogen de trap af, half loopend, half vallend. Het schelle licht van Richards' lantaarn scheen ons tegemoet, maar tot onze verbijstering zagen we niemand dan den inspecteur zelf, met een uitdrukking van de grootste verbazing op zijn gezicht.

„Wat doe je hier?” schreeuwde Jeffrey. „Heb je hem laten ontsnappen?”

Richards' gezicht leek zoo mogelijk nog meer verwilderd dan eerst. „Maar hij is toch zijn kamer niet uit geweest,” antwoordde hij.

„Wat bedoel je?”

„Precies wat ik zeg. Ik heb mijn oogen niet van zijn deur gehad vanaf 't moment dat hij naar binnen is gegaan. Hij heeft den sleutel omgedraaid en een poosje later ging zijn licht uit. Ik kan u zweren, dat die deur niet open is geweest, sinds hij ze achter zich heeft dichtgedaan en afgesloten.”

De gedachte is natuurlijk oneindig sneller dan elke mogelijkheid om ze uit te drukken. Een seconde lang geloofde ik half, dat ik werkelijk geslapen en gedroomd had; dat het verlamme schrikbeeld inderdaad een nachtmerrie was geweest, en dat een toevallige vlaag nachtwind die deur had geopend en weer dichtgeslagen.

Jeffrey's geest scheen eveneens zeer snel gewerkt te hebben, maar in een practischer richting. „Ik ben een idioot geweest,” mompelde hij. „Ik had kunnen weten, dat hij de trap niet zou gebruiken. Breek die deur open!”

De inspecteur scheen een oogenblik te aarzelen; maar er was iets in Jeffrey's manier van doen, dat hem blijkbaar overtuigde. Hij zette zich schrap tegen den anderen gangmuur en trapte uit alle macht met zijn hak tegen de gesloten deur. „Dat heeft-ie meer gedaan!” flitste het door m'n gedachten. De

trap was uitstekend geplaatst, vlak boven het slot, en er was geen tweede noodig. De deur piepte langzaam open, en wij stormden naar binnen.

De kamer was zwak verlicht door een enkele, laag-gedraaide gaspit. Voor een bureau, met den rug naar ons toe, stond een man in een lange kamerjapon of domino van zwarte zijde. Ik herinner me nu, hoewel ik er op dat oogenblik geen aandacht aan schonk, dat hij juist een ledig glas op het gepolijste blad van de schrijftafel zette, toen mijn oog op hem viel.

„Blijf staan waar u staat!” riep de inspecteur.

Maar hij had evengoed tegen een stokdoove kunnen roepen, want het resultaat was nihil. De man nam een handdoek, die op het bureau lag, verborg zijn gezicht erin en veegde het af, alsof hij zich juist gewassen had.

Toen hij daarmee klaar was, keerde hij zich rustig om en keek ons aan. „Ik zal niet den minsten tegenstand bieden,” zei hij bedaard. „U behoeft zich geen zorg te maken.” Hij sprak die woorden niet met een gewone heldere stem; al wat we hoorden, was een heesch gefluister.

Het gezicht waarnaar ik stond te staren, was dat van Carlton Stancliffe!

„Inspecteur,” zei Jeffrey met een trilling van triomf in zijn stem, „sta me toe u in kennis te brengen met James Hyde, M. D., vroeger wonende te New York, later in Australië en den allerlaatsten tijd verbonden aan het tooneel. Hij is de moordenaar van zijn voormaligen vriend en collega, Dr. Roscoe Marshall.”

De inspecteur was een en al zakelijkheid. Uit zijn zak trok hij een paar

Het rijk buiten Europa.

DE „HAVEN” EN LANDINGSPLAATS
VAN POEROEK TJAHOE OP BORNEO.

Zoo begint het!

Wat is nu beter —
bedlegerig te
worden of

ASPIRIN
te nemen?

Uitsluitend verkrijgbaar in de oranje-band-
buisjes van 20 tabletten nu fl. —.70 en
oranjepakjes van 2 tabletten à fl. —.10.

MENGELKAMP's

houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuijpen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak be-
staat 32 jaar, dus
een goed bewijs.
Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let
op den naam

MENGELKAMP

Abonneert
U op dit
weekblad

70-Jarige Rotterdammer stijf van rheumatiek.

Nu weer lenig als toen hij 40 was.

Men schrijft ons uit Rotterdam:

„Ik had veel last van kramp en
stijfheid in mijn beenen. Daar ik
70 jaar ben en ik elken avond twee
uur moet loopen om kranten te
bezorgen, gaf mijn vrouw mij den
raad om ook eens Kruschen Salts
in te nemen. Ik ben daar 6 weken
geleden mede begonnen en ik heb nu
geen pijn meer. Mijn beenen zijn
nu weer net zoo lenig als toen ik
40 jaar was. Dus ben ik vast be-
sloten om er mee door te gaan zoo-
lang ik leef. Als u het noodig acht,
kunt u mijn schrijven bekend
maken.

P. J. P. te Rotterdam.

Zeventig jaar. — Dan functioneert
alles zoo vlot niet meer; inwendige
stoornissen brengen kwalen mee,
en kunnen aanleiding zijn tot rheu-
matiek en hevige pijnen. Nu wordt
Kruschen onmisbaar. Kruschen
Salts tast direct de oorzaak van het
kwaad aan; de scherpkantige urine-
zuur-kristallen, die de ondragelijke
pijnen veroorzaken, worden opgelost
en met de andere afvalproducten
volkomen verwijderd. Door de
ideale combinatie van zes verschil-
lende zouten is Kruschen tevens
een zachte aansporing voor alle
organen, dus zal het onmogelijk
zijn, dat dergelijke zuren zich
weder kunnen ophoopen en zich in
uw gewrichten nestelen. Dat is de
reden waarom een trouw Kruschen-

gebruiker geen last van rheumatiek
kan hebben.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f. 0.90
en f. 1.60 per flacon.
Nu is het de meest geschikte tijd
dit alles eens zelf te ondervinden
— op 't oogenblik kunt u Kruschen
Salts probeeren op onze kosten.
Want door heel Holland zijn onder
de apothekers en drogisten duizen-
den flacons Kruschen verdeeld, die
verpakt zijn met een gratis proef-
flacon. U kunt deze gratis proefflacon
gebruiken zonder de gewone flacon
Kruschen te openen. En als u na
deze proef niet volkomen tevreden
bent, kunt u de groote flacon terug
brengen bij den winkelier waar u
haar kocht, en hij zal u uw f. 1.60
(uw geheele uitgave) zonder om-
wegen terugbetalen. Maar vergeet
niet, dat de gratis proefflacon alleen
verpakt is bij de groote maat van
f. 1.60 en dan nog slechts voor
beperkten tijd.
Gaat dus naar uw apotheker of
drogist, voordat hij deze groote
proefpakketten uitverkocht heeft.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Als Uw figuur
U niet meer bevalt....

wordt het tijd met het gebruik van Dr. E. Richter's
Kruidenthee een begin te maken! Zij prikkelt de
activiteit van Uw inwendige organen en doorweekt
de vetlaag. Reeds in korten tijd wordt Uw gewicht
weer tot het normale teruggebracht.

Dr. E. Richter's Thee BIJ APOTHEKERS EN DROGISTEN OF
DOOR HET DEPOT HEERENGACHT 149, AMSTERDAM-C. PER PAK F. 1.50

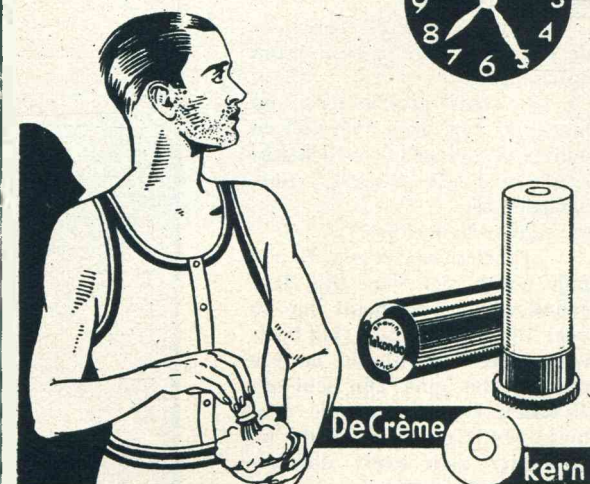
GROSSMITH'S
Old Cottage
VERHEULE CO.
Lavender Zeep en Lav. Water

Schoonheid en charme

zijn synoniem met een lenig gezond
lichaam, een frissche gelaatskleur
en soepele huid. In Old Cottage
complete toiletserie vindt U on-
schatbare middelen om Uw lichaam
goed te verzorgen. Het deccnte
parfum zal personen van distinctie
aantrekken en U tot het middel-
punt maken in elk gezelschap.
Alle goede zaken verkoopen
Old Cottage Lavender:
Toiletzeep Water
Badcrisallen Poeder
Badzeep Talcum
Brillantine Creams
Reuksachets Etc. etc.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAAT 9, AMSTERDAM-C

DOELMATIGE PUBLICATIE VAN UW ZAKENNIEUWS IS VAN GROOT BELANG VOOR UW ONDERNEMING

Een blik naar de klok!

Nog 5 minuten. Zal dit scheren in haast weer zonder
bloedvergieten afloopen?

Hoe kan de huid elastisch blijven, wanneer door de zeep
het vet er aan onttrokken wordt. Zalven en vette crèmes
vóór en ná het scheren zijn hulpmiddeltjes en onsmakelijk.

Drie jaar lang heeft Dr. Weidner proeven genomen en
onderzoekingen verricht en vond eindelijk de oplossing van
het probleem hoe volmaakt scheren mogelijk is: Takonda
Scheerzeep met Crème-Kern. Deze kern bevat biologisch
huidvet, waardoor het noodzakelijke vet van de huid on-
middellijk wordt aangevuld en de huid sterk blijft.

Scheer U eenmaal met Takonda en ondervind de sensatie
van iets nieuws en iets goeds. De stugste baard verdwijnt
alsof hij met fluwel werd weggenomen. Takonda Scheer-
met Crème Kern is een openbaring. Ook Uw Drogist,
Kapper of Parfumeriezaak verkoopt Takonda. Koop een
staaf nog heden. Uitstel is afstel.

Een goed product van:

Silvikrin Laboratorium
Verlaatsstraat 52-56 - Rotterdam

Patent
Dr. Weidner

per staaf 45 c. Bij Drogisten, Kappers en Parfumeriezaken Compleet in houder 75 c.
Takonda scheert beter in minder tijd

Alleenverkoop voor Nederl. Oost-Indië: N.V. Pharm.
Handelsver. De Gedeh, Passar Baroe 15, Batavia C.

Kleederdrachten van Nederland.
DE RIJKE DRACHT VAN FRIESLAND

handboeien te voorschijn. „Ik meen, dat u gezegd hebt, geen tegenstand te bieden,” merkte hij op, „maar ik zal me toch geruster voelen, wanneer u deze om hebt, terwijl ik om een politiewagen ga telefoneren.”

Intusschen vestigde Jeffrey mijn aandacht op het plafond van de kamer. Er was een opening in, die toegang gaf tot het zoldertje erboven. „Dat was zijn route, zooals je zult zien,” zei hij. „Toen het huis gebouwd werd, heeft men de zolderverdieping blijkbaar niet dadelijk van een trap en deuren voorzien, en dit was de eenige manier om ze te bereiken. Het verschaft hem precies, wat hij noodig had. Ik merkte op, dat hij de scharnieren van juffrouw Carr's deur geolied had. Als ik die van de zolderdeur ook maar geïnspecteerd had, zou ik nooit de fout hebben gemaakt, om te veronderstellen, dat hij de trap gebruikte! Je ziet, 't is heelemaal geen heksentoe, om van de tafel door dat luik te komen, en de terugkeer was nog gemakkelijker. Voor het geïgil van het meisje de huisgenooten op de been had gebracht, kon hij weer in zijn eigen kamer zijn, en met veel vertoon zijn deur opensluiten om te vragen wat er aan de hand was.

Er is één ding, dat we niet moeten vergeten,” voegde hij erbij, „en me dunkt, dat ik maar even naar boven moest gaan om het te halen. Dat is de laatste poeder uit dat doosje, die ze vanavond zou hebben ingenomen — en die haar voorgoed zou hebben doen inslapen, als zij ze werkelijk genomen had.”

De inspecteur stond op het punt, het vertrek te verlaten om te gaan telefoneren. „Ik kan den heeren beide boodschapjes besparen,” zei Stancliffe in zijn schor gefluister. „U zult die laatste poeder boven niet vinden om de eenvoudige reden dat ik ze zoojuist zelf ingenomen heb. En om diezelfde reden zal 't ook overbodig zijn, om een politiewagen te telefoneren. De coroner is de man dien u hebben moet. Ik zal over tien minuten dood zijn.”

„De dokter, vlug!” schreeuwde Jeffrey.

De inspecteur stormde de kamer uit, trof de hospita in de hall en kreeg het telefoonnummer van den dichtstbijzijnden dokter bijna vóór hij tijd had gehad, ernaar te vragen. Ze was een geschikte vrouw, die hospita.

De heer Stancliffe ging op zijn gemak op den kant van zijn bed zitten en rekte zijn geboeide handen boven zijn hoofd, zoo hoog hij kon. Toen ging hij rustig achterover liggen, als iemand, die wil probeeren te slapen. „'t Heeft heusch niet het minste nut, een dokter te halen,” zei hij. „Ik zal buiten zijn bereik zijn, eer hij hier is.”

Daarna keerde hij zich naar ons en glimlachte — op de even verachtelijke manier van een man, die zijn kaarten neerlegt na een ongelukkig spel.

„Ik moet bekennen,” zei hij, „dat ik nooit had kunnen denken, mijn meester te zullen vinden. Ik dacht, dat de wereld te stom was geworden. Tenslotte ben ik er niet rouwig om, dat er nog een beetje intelligentie in te vinden zal zijn, wanneer ik weg ben. Ik weet niet, wie van jullie twee jongelui ze bezit. 't Spijt me, dat de tijd me zal ontbreken om nog eenige kleine details van m'n prodédé op te helderen, waarover u misschien nog in twijfel verkeert.”

Zijn gefluister was zwakker en zwakker geworden. Nu was het nauwelijks meer hoorbaar — „Ik geloof — dat het — al — zoover — is.”

Mijnheer Stancliffe was nog niet heelemaal dood, toen de dokter, dien Richards zoo haastig en dringend had ontboden, binnenkwam.

„Er is waarschijnlijk niet de minste hoop,” zeide deze, zoodra hij zijn patiënt had gezien, „maar het is in elk geval onze plicht, alles te doen.” Een half uur lang was hij dan ook voortdurend met hem in de weer, en hield Jeffrey en mij druk bezig met allerlei instructies. Maar tenslotte keerde hij zich af.

„Dat is alles wat ik doen kan, heeren,” zei hij. „Uw getuigenis zal bij het onderzoek ongetwijfeld verlangd worden.”

Intusschen had Richards den tijd benut voor een zorgvuldig, systematisch onderzoek van de bezittingen van den doode. Het was nu allemaal goed en wel, dat Jeffrey Carlton Stancliffe voor den moordenaar van Dr. Marshall uitkreeet, maar 't zou toch wel zoo geschikt zijn, als die bewering met eenig bewijsmateriaal kon gestaafd worden.

De kleerkast en de laden van het bureau waren leeg, maar er lagen een massa dingen door de kamer verspreid; een groote koffer stond half volgepakt, en een leeg handtasch wachtte wijdgeopend haar beurt. Een klein rekje aan den muur, dat vol boeken stond, was het eenige, dat het vertrek een eenigszins bewoond aanzien gaf.

Juist toen de dokter wegging, was Richards zoowat klaar met zijn inspectie van den koffer. „Ik kan hier niets vinden, mijnheer Jeffrey, dat onze theorie schijnt te staven,” zei hij.

„Nee,” antwoordde mijn vriend koeltjes, „ik heb ook geen oogenblik verwacht, dat je dat zou kunnen.”

Zelf stond hij met zijn handen in zijn zakken te staren naar het kleine rijtje versleten banden op het boekenrekje.

„Ik vermoed,” zei Richards, half sarcastisch, half in ernst, „dat u weet, waar hier in de kamer alle dingen van belang zitten, zonder ergens naar te kijken.”

(Wordt voortgezet)

Der kind'ren spel stemt altijd blij;
't Is kleurig en 't is velerlei. (Zaamslag)

Maar nu kent men nog slechts één ding:
Yo-yo, dat gekke bibberding!

ZEEUWSCHE FILM

Een ieder yo-yo't, vroeg en laat,
Men ziet niet anders meer op straat. (Goes)

De koopvrouw is er ook al bij,
Er is veel aanvraag hier voor mij!

Een kinderspel, 't is goed, maar kijk,
Ook ouderen, die zich vervelen,

Gaan met de simp'le houtjes spelen:
De wereld is veel kind'ren rijk!